ΜΕΡΟΠΗ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΥΠΟ

Dēmētrios N. [illegible]

Δ. Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗ

ΔΙΔΑΧΘΕΙΣΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΤΗ 12 ΜΑΡΤΙΟΥ 1866

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ "ΝΕΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ"

1887.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ	ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ κατὰ τὰς πρώτας ἐν Ἀθήναις παραστάσεις
ΜΕΡΟΠΗ	ἡ κ. Π. Βονασέρα
ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ	ὁ κ. Π. Σούτσας
ΕΥΡΥΜΕΔΗ	ἡ κ. Ε. Ξαυερίου
ΑΙΠΥΤΟΣ	ὁ κ. Μ Ἀρνιωτάκις
ΛΥΚΟΡΤΑΣ	ὁ κ. Α. Σίσοφος

ΔΟΡΥΦΟΡΟΙ, καὶ ἄλλα κωφὰ πρόσωπα

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Στενυκλάρῳ τῆς Μεσσηνίας κατὰ τὴν ΙΑ'. ἑκατονταετηρίδα π. Χ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΜΕΡΟΠΗ ΚΑΙ ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ

('Ανάκτορα Πολυφόντου. 'Η Μερόπη ἵσταται ἔμφροντις. 'Ο Πολυφόντης ἔρχεται ἐκ δεξιῶν τῆς σκηνῆς, καὶ ἵσταται ἐπὶ μακρὸν προσέχων πρὸς αὐτήν. 'Η Μερόπη στραφεῖσα βλέπει αὐτὸν, καί πως ταράττεται).

ΠΟΛ. Εἰς σκέψεις εἶσαι βυθισμένη, ἄνασσα,
σπουδαίας, βλέπω, καὶ ἡ παρουσία μου
σ' ἐτάραξεν.

ΜΕΡ. Οὐδόλως. Χαῖρε, βασιλεῦ.

ΠΟΛ. Χαρὰν ἂν ἦνε δυνατὸν τὸ μέτωπον
τὸ συνωφρυωμένον τῆς συζύγου μου
νὰ μοὶ παράσχῃ.

ΜΕΡ. ὅλως ἰδιαίτεραι,
ἀσήμαντοι φροντίδες.

ΠΟΛ. Ἡ βασίλισσα
βασιλικὰς φροντίδας πιθανώτερον
νὰ εἶχε.

ΜΕΡ. Σ' ἐνθυμίζω, ὅτι πάντοτε
ὑπῆρξας μάντις ἄστοχος.

ΠΟΛ. Τῶν καρδιῶν'
ἀλλὰ τῶν λόγων εὔστοχος ἀκροατὴς
καὶ θεατὴς τῶν ἔργων

ΜΕΡ. Δὲν ἐνόησα
ὅτι ἐγὼ τῆς μαντικῆς δυνάμεως
μετέχω, ἣν ἠρνήθην πρὸ μικροῦ εἰς σέ.
Οἱ λόγοι σου αὐτοὶ μοὶ εἶν' αἰνίγματα.

ΠΟΛ. Αἴνιγμα εἶνε ἡ πλαστή σου ἄγνοια.
ΜΕΡ. Ἐὰν δὲν ἤμην πρὸ ὀλίγου ἄφροντις,
ἤρχισα τώρα ἀληθῶς νὰ γίνωμαι.
Μὰ τοὺς θεούς, ὦ βασιλεῦ, δὲν σ' ἐννοῶ.
Λάλησον γλῶσσαν καθαρὰν ὑπαινιγμῶν
καὶ φανεράν. Ἂν τῆς ὀργῆς σου ἔστησας
ἐμὲ σκοπόν, ὡς κόρη μὴ βασάνιζε
κεντῶν μὲ τὴν βελόνην· πλῆξον ἀνδρικῶς,
διὰ τοῦ ξίφους. Ἄναξ, λέγε φανερά:
τί ἔργα εἶδες καὶ τί λόγους ἤκουσας:
ΠΟΛ. Δὲν εἶπα σοῦ, Μερόπη, πλὴν γνωστὰ εἰς σέ.
Ὁ θρόνος τοῦ συζύγου σου καὶ θρόνος σοῦ
ἐπὶ κρατῆρος ἡφαιστείου, πρὸ πολλοῦ
εἰς ἔκρηξιν ἑτοίμου ἤδη, ἵσταται.
Συνωμοσία πρὸ πολλοῦ λανθάνουσα
λυμαίνεται τὸ κράτος· συνωμόται δὲ
τῆς Μεσσηνίας εἶναι ὅλος ὁ λαός.
Πολὺ ταχέως, φαίνετ', ἐλησμόνησαν
οἱ ἀγαθοὶ τῆς Μεσσηνίας κάτοικοι,
ὅτι αἰχμάλωτ' εἶνε τῶν κατακτητῶν
ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦτο αἰσθανόμενοι
ὑπὲρ τὸ δέον τὸν ζυγὸν βαρύνοντα
τῶν Δωριέων ἐπὶ τοῦ τραχήλου των,
νὰ τὸν ἀποτινάξουν ἐφαντάσθησαν,
χωρὶς ὀλίγον πέραν εἰς τὴν γείτονα
Λακωνικὴν στραφέντες, τὸ παράδειγμα
νὰ φοβηθῶσι καὶ τὴν τύχην τὴν σκληρὰν
τῶν δυστυχῶν Εἱλώτων. Τόσον ὁ λαὸς
μωρὸς καὶ μύωψ εἶνε. Οἱ Μεσσήνιοι
ὁπλίζονται ἐν τούτοις, καὶ ὁλόκληρος
ἡ Μεσσηνία μόνον εὔκαιρον στιγμὴν
προσμένει, ἵνα ἐγερθεῖσα σύσσωμος,

τῶν Δωριέων, ὡς ἐλπίζει, τὸν ζυγὸν
συντρίψῃ, καὶ τὸν λαομίσητον ἐμὲ
ἀπὸ τοῦ θρόνου ῥίψῃ τῶν Ἡρακλειδῶν.
Τὸ κέντρον δὲ γνωρίζεις, καθὼς λέγουσι,
φιλτάτη μου Μερόπη, τῶν συνωμοτῶν
ποῦ εἶνε;

ΜΕΡ. Ἐγώ; Ὄχι.

ΠΟΛ. Εἰς τὰ ἀνάκτορα.

ΜΕΡ. Μ' ἐκπλήττεις.

ΠΟΛ. Ναί, ἐδῶ, εἰς τὰ ἀνάκτορα
Ἓν μόνον μέχρι τοῦδε δὲν κατώρθωσα
ν' ἀνακαλύψω: τίς εἶνε ὁ εὐτυχὴς
διάδοχός μου Πλὴν καὶ τοῦτο πάραυτα
ὁ ἀρχηγὸς θὰ μ' εἴπῃ τῶν συνωμοτῶν.

ΜΕΡ. Ὁ ἀρχηγὸς τίς εἶνε τῶν συνωμοτῶν;

ΠΟΛ. Ἡ φίλη σύζυγός μου, ἡ βασίλισσα
Μερόπη.

ΜΕΡ. Μὲ ὑβρίζεις, βασιλεῦ.

ΠΟΛ. Καὶ ἂν
ἐγὼ σ' ὑβρίζω, φέρετ' εὐφημούμενον
εἰς τοῦ λαοῦ τὸ στόμα τὸ δημοφιλὲς
τῆς βασιλίσσης ὄνομα ἁπανταχοῦ
τῆς Μεσσηνίας.

ΜΕΡ. Τοῦτο ἂν ἠλήθευε,
νὰ μὲ εὐχαριστήσῃς, ἄναξ, ἔπρεπεν,
ὄχι νὰ μὲ ὑβρίσῃς. Ἂν δημοφιλὲς
τῆς βασιλίσσης φέρεται τὸ ὄνομα
ἐν Μεσσηνίᾳ, τίς ἐκ τούτου ἕτερος
πλειότερον κερδαίνει ἢ ὁ βασιλεὺς
τῆς Μεσσηνίας; Ἀλλὰ διὰ τί ἐγὼ
νὰ εὐνοῶμαι τόσον, ὄχι δὲ καὶ σύ;

Ἁπλούστατος ὁ λόγος: Σὺ τὴν εὔνοιαν
ποτὲ τῶν Μεσσηνίων δὲν ἐζήτησας,
ἐξ ἀδιαφορίας πάντως, ἐὰν μὴ
ἐξ ὑπεροπτικῆς περιφρονήσεως.
Μετ' εὐμενείας φερομένη πρὸς αὐτοὺς
ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας, τὴν ἀγάπην των
ἐκέρδησα εὐκόλως καὶ συμπάθειαν.
Ἐκτὸς δὲ τούτου σὺ μὲν εἶσαι Δωριεύς,
κατακτητής, διὰ τοῦ ξίφους ἔξωθεν
ἐπιδραμὼν εἰς ταύτην τὴν χερσόνησον·
ἐγὼ δὲ Ἀρκαδία, τοῦ αὐτόχθονος
κ' εἰρηνικοῦ τῆς Ἀρκαδίας ἄνακτος
θυγάτηρ, τοῦ Κυψέλου. Ἐπὶ πᾶσι δὲ
σὺ μὲν ἀνήρ, ἀνάσσων διὰ σιδηροῦ
τῆς βίας ξίφους, ἀσθενὴς δ' ἐγὼ γυνή,
τῆς γυναικείας ὅπλον βασιλείας μου
τὸν λόγον μόνον ἔχουσα, τὸν ἄοπλον,
τὸν ἥμερον δυνάστην τοῦτον τῶν θνητῶν,
εἰς τὴν καρδίαν ὅστις ἐνθρονίζεται,
καὶ ζεύγ' εἰς τὸν ζυγόν του ὄχι σώματα,
ἀλλὰ ψυχάς.

ΠΟΛ. Γνωρίζω τοῦτόν σου καλῶς
τὸν λόγον τὸν δυνάστην σου τὸν ἄοπλον,
ὑπὸ τοῦ κράτους οὗτινος συρόμεναι
τῆς βασιλίσσης πλημμυροῦν τὸν θάλαμον
τὰ γύναια τῆς Μεσσηνίας κ' οἱ ἀργοί.
Αὐτὸς ἡ ῥίζα πάντων ἦτο τῶν κακῶν
ἀνέκαθεν καὶ εἶνε ἔτι σήμερον·
τῶν Μεσσηνίων τὴν καρδίαν κατ' ἐμοῦ
αὐτὸς ὁ διαστρέψας, καὶ εἰς τὸν λαὸν
τὸ ὄνομά μου καταστήσας μισητόν·
αὐτὸς ὁ ὑποσκάψας ἐν βραδύτητι,
ἀλλ' ἀσφαλῶς τοῦ θρόνου τὰ θεμέλια,

καὶ ἀπειλῶν κ' ἐμὲ νὰ ἐκθρονίσῃ νῦν,
ὡς ἄλλοτε τὸν μέγαν ἐξεθρόνισε
προκάτοχόν μου, σοῦ μὲν πρῶτον σύζυγον,
τῆς γῆς δὲ ταύτης πρῶτον βασιλέα, τὸν
Κρεσφόντην,

ΜΕΡ. Τοῦ Κρεσφόντου ἄναξ, τ' ὄνομα
θαμμένον κεῖται εἰς τὸ κενοτάφιον
τῆς Λήθης πρὸ πολλοῦ, ὅπως ἡ κόνις του
εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῶν Ἡρακλειδῶν·
Τ' ὄνομα τοῦτο ζοφερὸν κ' αἰφνίδιον
ἐκ τῶν νερτέρων ἀναθάπτων σήμερον
νὰ μ' ἐνθυμίσῃς προφανῶς ἠθέλησας,
ὅτι ὁ Πολυφόντης, ὁ νῦν βασιλεὺς
καὶ σύζυγός μου, θέλων τὸ διάδημα
τοῦ πρώτου μου ἀνδρὸς καὶ βασιλέως, τοῦ
Κρεσφόντου, νὰ ἁρπάσῃ, τὸν ἐφόνευσεν,
αὐτὸν καὶ δύο τέκνα μου.

ΠΟΛ. [πρὸς ἑαυτὸν] Ὢ παρελθὸν
ἀπαίσιον! Ἐὰν ἐκ τῆς ὑπάρξεως
νὰ ἐξαλείψῃ τις αὐτὸ ἠδύνατο!

(γεγονὼς πρὸς τὴν Μερόπην).

Λοιπὸν εἰς τὴν ψυχήν σου τὸ φαρμακερὸν
φυτὸν τῆς ὑπονοίας, ὦ βασίλισσα,
δὲν ἔπαυσεν ἀκόμη νὰ βλαστάνῃ καὶ
τοῦ ὄχλου νὰ τὸ τρέφῃ ἡ διαβολή!
Ἀκόμη δὲν ἐπείσθης οὐδὲ πείθεσαι,
ὅτι τὰ πάντα μῦθοι.

ΜΕΡ. ὅπως λέγεις σύ,
ἀλλ' ὄχι καὶ ὁ κόσμος.

ΠΟΛ. Ὦ Μερόπη μου,
ὡς πότε μὲ τοῦ κόσμου τὰς διαβολὰς
θὰ μὲ λυπῇς; Ὁ κόσμος εἶναι βάσκανος.

Αὐτὸς ὁ κόσμος οὗτος μὴ καὶ περὶ σοῦ
δὲν λέγει, ὅτι σὺ ἡ ὑποθάλπουσα
τὸ μῖσος τοῦ λαοῦ μου κατ᾽ ἐμοῦ, καὶ σὺ
τῶν αἰωνίων τούτων συνωμοσιῶν
κατὰ τοῦ θρόνου εἶσαι ἡ ψυχή; Σιγᾷς;

ΜΕΡ. Καὶ τί νὰ εἴπω;

ΠΟΛ. κατὰ τῶν διαβολῶν
τοῦ κόσμου; Ἔχεις δίκαιον. Μὴ τὸ λοιπὸν
καὶ σὺ μὴ θλίβῃς μὲ ψευδεῖς διαβολάς.
Εἶμαι ἀθῷος, καθαρὸς τοῦ αἵματος
τῶν τέκνων σου καὶ τοῦ Κρεσφόντου. Μὴ ἐμέ,
ἑτέρους αἰτιῶ.

ΜΕΡ. Πλὴν σὺ ὁ ἀρχηγὸς
δὲν ἦτο, Πολυφόντα, τῶν συνωμοτῶν
τῆς ἀριστοκρατίας;

ΠΟΛ. Ναί, οἱ Δωριεῖς,
οἱ συνωμόται, οὗτοι ἐξετέλεσαν
τὸν φόνον τοῦτον.

ΜΕΡ. ὅστις ἀνεβίβασε
σὲ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Κρεσφόντου.

ΠΟΛ. ναί, ἀλλὰ
ἁπλῶς ὡς Ἡρακλείδην. Αἱ αἱματηραὶ
σκηναὶ ἐκείνης τῆς ἐπαναστάσεως
εἰς τὴν ψυχήν σου φρίκης καὶ ἀποστροφῆς
καὶ μίσους ἀνεξάλειπτα αἰσθήματα
ἀφῆκαν. Ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ πρίσματος
τῶν αἰσθημάτων τούτων κρῖνέ με, ὦ! μή.
Εἶνε σκληρόν, εἶν᾽ ἄδικον. Πολιτικοὺς
οἱ ἄλλοι συνωμόται ἐπεδίωκον
σκοπούς· ἐγώ, Μερόπη, ὄχι. Ἂν δ᾽ ἐγὼ
τὸ στέμμα τοῦ Κρεσφόντου ἐπεθύμησα,
τοῦ στέμματος ἐκείνου τὸν ἀδάμαντα
κυρίως ἐπεθύμουν, τὴν Μερόπην μου!

ΜΕΡ. πρὸς ἧς τὴν χεῖρα μία μόνη στενωπὸς
αἱματηρὰ ὡδήγει, τοῦ συζύγου μου
ὁ φόνος καὶ τῶν τέκνων μου !

ΠΟΛ. Μὰ τοὺς θεούς,
εἶσαι σκληρά, Μερόπη, εἶσ' ἀπάνθρωπος.
Ἐγώ, Μερόπη, τοῦ συζύγου σου φονεύς ;
τὰς χεῖράς μου νὰ βάψω εἰς τῶν τέκνων σοῦ
ἐγὼ τὸ αἷμα ; Ὢ! μὴ γένοιτο ποτέ !
Ἂν νῦν, χολῆς πικρίαν ὅτε στάζουσι
τὰ χείλη σου, καὶ πᾶσα λέξις σου καθὼς
φαρμακευμένον βέλος τὴν καρδίαν μου
διατρυπᾷ, Μερόπη, ἂν ἐγνώριζες
τί ὁ φονεὺς τῶν τέκνων σου ἐνήργησα,
ἤθελες εἴπῃ πάντως, ὅτι βλασφημεῖς
κατὰ τοῦ Πολυφόντου ἀγνωμόνως

ΜΕΡ. Τί ;
Εἰπέ.

ΠΟΛ. Μερόπη, ἄκουσον. Πρὸ δεκαὲξ
ἐτῶν συζῶμεν ἤδη, ἀλλὰ ἄτεκνον
ἀπέδειξαν τὸν γάμον οἱ θεοὶ ἡμῶν.
Ἐγγὺς τὸ γῆρας, καὶ τὸ μέλλον ἄδηλον.
Παλίνστροφος ἡ τύχη εἶνε ἄγνωστον
ποίας περιπετείας εἰς κλονούμενον
καὶ ἄλλως θρόνον καὶ εἰς φιλοτάραχον
προετοιμάζει χώραν. Τούτων ἕνεκα
ἀπάντων νέον υἱοθέτησά τινα.
ὃν καὶ τοῦ θρόνου ὥρισα διάδοχον.

ΜΕΡ. Ὢ ! σὲ συγχαίρω βασιλεῦ, καὶ μετ' ἐμοῦ
κ' ἡ Μεσσηνία σὲ συγχαίρει βέβαια
διὰ τὴν εὐτυχίαν τὴν ἀπρόοπτον
τοῦ ἀπροόπτου τούτου βασιλόπαιδος.
Καὶ εἶν' ἐδῶ ὁ νέος ὁ τρισευτυχής ;

ΠΟΛ. Λείπει μακρὰν ὁ βασιλόπαις, ἄνασσα,
κ' ἐσχάτως μόλις ἀνεκάλυψα αὐτὸν
ὡς κεκρυμμένον καὶ φυγάδα, ἐπειδὴ
ἐντεῦθεν λείπει ἔτη δεκαὲξ φυγάς.

ΜΕΡ. Πῶς; ἔτη δεκαὲξ φυγάς; Τίς εἶνε τίς

ΠΟΛ. Ὁ Αἴπυτος

ΜΕΡ. Ὁ Αἴπυτος ;

ΠΟΛ. Ὁ Αἴπυτος.
υἱὸς Κρεσφόντου καὶ Μερόπης.

ΜΕΡ. Βασιλεῦ,—
Μὲ σκώπτεις, μὲ χλευάζεις, ἄναξ.

ΠΟΛ. Οὐδαμῶς.

ΜΕΡ. Εἶναι σκληρὸν ἡ χλεύη δυστυχοῦς μητρός.

ΠΟΛ. Μερόπη, ὦ Μερόπη ! δεν σὲ σκώπτω ὤ !
μὰ τοὺς θεοὺς δὲν σὲ χλευάζω· ἄπαγε.
Σοὶ λέγω μετὰ πάσης σπουδαιότητος
κ' ἐνόρκως, ὦ Μερόπη μου : ὁ Αἴπυτος
υἱὸς θετός μου εἶνε καὶ διάδοχος.
Τοὺς ἀθανάτους μάρτυρας τοῦ λόγου μου
θεοὺς ἐπικαλοῦμαι.

ΜΕΡ. Ἂν, ὦ βασιλεῦ,
χλευάζεις. εἶν' ἡ χλεύη σου θανάσιμος.
Ἀλλ' ἂν σπουδάζῃς, ὤ ! ἂν ἀληθεύωσιν
οἱ ἔνορκοί σου λόγοι, τίς θνητός, θεοὶ
ἀθάνατοι, μεγάλοι, ἐδοκίμασε
τὴν δόξαν, τὴν χαράν, τὴν εὐτυχίαν μου ;
Λοιπὸν θὰ ἔλθῃς. θὰ σὲ ἴδω τὸ λοιπόν,
κ' εἰς ταύτας θὰ σὲ σφίγξω τὰς ἀγκάλας μου,
τεταλαιπωρημένε, πολυπλάνητε,
ἔρημε, ξένε, ἀπροστάτευτε υἱέ,
ὦ ὀρφανόν μου τέκνον ; — Πολυφόντα μου·

ἀγαπητέ μου σύζυγε καὶ βασιλεῦ !
σ' ἠδίκουν δυσπιστοῦσα ἡ ἀχάριστος
καὶ παραλόγως σ' ἐβλασφήμουν. Σύγγνωθι.
Ἐκ ταύτης τῆς στιγμῆς εἰς λήθης ἄβυσσον
τὸ παρελθὸν ἐρρίφθη. Ἀπὸ σήμερον
ἀρχίζει νέος βίος, νέος κόσμος. Ὦ,
εἰπέ, τί θέλεις : τί εἰς ἀνταπόδοσιν
μικρὰν τοσαύτης εὐτυχίας δύναται
νὰ πράξῃ ἡ εὐγνώμων μήτηρ ;

ΠΟΛ. Μᾶλλον ἡ
ἠγαπημένη σύζυγός μου, λέγε.

ΜΕΡ. Ναί,
οὐχ' ἧττον ἀγαπῶσα, Πολυφόντα μου
ἠγαπημένε !

(ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας του).

ΠΟΛ. Πολυφόντ' — ἀλλοίμονον—
ἠγαπημένε διά τὴν Μερόπην, ναί,
ἀλλὰ διὰ τοὺς Μεσσηνίους μισητέ !

ΜΕΡ. Ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡσύχαζε Ὦ ! δάκρυα
χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης θὰ ὑγράνωσι
τοὺς ὀφθαλμούς των, ὅταν τὴν γενναίαν σου
ἀκούσουν πρᾶξιν.

ΠΟΛ. Πόσον ἡ καρδία σου
σὲ ἀπατᾷ. Μερόπη ! Ἀπατᾶσαι, ἂν
νομίζῃς ὅτι ἡ γενναία πρᾶξις μου
νὰ μεταβαλῃ δύναται τὴν ἔμφυτον
κακίαν καὶ τὸ μῖσος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.
Ἀγνώμων φύσει εἶνε καὶ ἀναίσθητος
καὶ πᾶς μὲν ἕτερος λαός, πρὸ πάντων δὲ
τῆς Μεσσηνίας. Ἐὰν σήμερον ἐμέ,
αὔριον θὰ μισῶσι σέ, μεθαύριον
τὸν Αἴπυτον, καὶ καθεξῆς. Ἐξ ἅπαντος

ἀνάγκη νὰ μισῶσι καὶ διώκωσιν
ἕνα τινὰ ὑπέροχον, πρὸ πάντων δὲ
τὸν ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ ἱστάμενον.

ΜΕΡ. Ὦ πρὸς αὐτούς, ὦ ἄναξ, ἔσο ἥσυχος.
Τῶν Μεσσηνίων ὁ λαὸς μὲ ἀγαπᾷ
ἀνεξαιρέτως, ὅστις φύσει ἀγαθὸς
κ' εὐγνώμων ἄναξ, εἶνε καὶ εὐαίσθητος,
ἂν μόνον τὸν γνωρίζῃ τις καὶ ἐννοῇ.
Ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡσύχαζε. Κατ' ὄνομα
τοὺς ἀρχηγοὺς γνωρίζω ἕνα ἕκαστον.
Ἂν εἷς μου λόγος δύναται εἰς θύελλαν
ν' ἀναστατώσῃ τὸν λαόν, ἓν νεῦμά μου
νὰ κατευνάσῃ δύναται τὴν θύελλαν.
Καὶ τέλος πάντων, ἂν εἰς τὴν ἀπόνοιαν
καὶ φθάσῃ τις κατὰ τοῦ βασιλέως του
μικρόν τι νὰ τολμήσῃ, ἔχει μὲ ἐμέ,
μὲ τὴν Μερόπην ἔχει, σὲ ὑπόσχομαι
εἰς τὸ ἑξῆς νὰ κάμνῃ

ΠΟΛ. Τύχῃ ἀγαθῇ.

(Ὁ Πολυφόντης ἐξέρχεται τῆς σκηνῆς)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΕΡ. Ποία χαρὰ καὶ ποία εὐτυχία μου!
Ὁ Αἴπυτος θὰ ἔλθῃ, εἰς τἀνάκτορα
θὰ ἔλθῃ τοῦ πατρός του ὁ ἐξόριστος
υἱός. Τὸ τέκνον ἄγνωστον τὴν ἄγνωστον
μητέρα του θὰ ἴδῃ, καὶ τὸ τέκνον της
θὰ ἴδ' ἡ μήτηρ, καὶ θὰ ἐναγκαλισθῇ,
καὶ εἰς τὸν μητρικὸν λαβοῦσα κόλπον της
μὲ δάκρυα θὰ βρέξῃ. Κρύψον τὴν χαράν,
Μερόπη, ἕως τότε. Οἱ ἀθάνατοι
θεοὶ φθονοῦσι τῶν ἀνθρώπων τὴν χαράν.

Μὴ σκίρτα, ἀλλ' ἡσύχασον, καρδία μου
ταλαίπωρ', ἕως τότε, ἔνδον τὴν χαρὰν
ὡς τιμαλφὲς κειμήλιον φυλάττουσα
ἐκ τῶν ὀμμάτων τῆς βασκάνου τύχης· Ἂν
νὰ δράμω ἠδυνάμην εἰς τοὺς Αἰτωλοὺς
ἐγὼ αὐτὴ ἀμέσως· Ἀλλὰ ποῦ, καὶ πῶς,
καὶ διὰ τίνος ὁδηγοῦ γινώσκοντος
τὸ κεκρυμμένον ἄσυλον τοῦ τέκνου μου;
Ὁ Πολυφόντης ἔπειτα—; Ὄχι ἐγὼ
ἐδῶ νὰ μένω μᾶλλον εἶν' ἐπάναγκες.
Ἐκεῖ πλησίον τοῦ Αἰπύτου ἄγρυπνος
ἵσταται φύλαξ καὶ προστάτης πάντοτε
ὁ γηραιὸς Λυκόρτας, τοῦ Κρεσφόντου, φεῦ!
πιστὸς θεράπων καὶ φυγάς, συμμέτοχος
τῆς τύχης τοῦ υἱοῦ μου τῆς σκληρᾶς. Πλὴν τίς
ταράττει τὴν καρδίαν μου ἀόριστος
ἀλλὰ φρικώδης φόβος! Ὅσον αἱ στιγμαὶ
τῆς δυστυχίας φεύγουσι κ' ἐγγύτερον
ἡ ὥρα φθάνει τῆς εὐδαιμονίας μου,
τόσον ὁ φόβος κυριεύει τὴν δειλήν,
τὴν τρέμουσαν καρδίαν μου. Σεῖς ὦ θεοὶ
ἀθάνατοι, μεγάλοι, παντοδύναμοι,
ἡ δυστυχὴς σᾶς ἱκετεύω μήτηρ, σεῖς
τὴν κεφαλὴν τοῦ οὐρανοῦ μου σκέπετε.

[Καταπετάννυται ἡ αὐλαία].

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Αἴθουσα ἀνακτόρων. Ἄγαλμα Διὸς καὶ βωμὸς πρὸ τοῦ ἀγάλματος. Παρὰ τὸν βωμὸν κεῖται ἡ ἱκετηρία τοῦ Αἰπύτου).

ΑΙΠ. Σᾶς βλέπω πάλιν, ζοφερά, αἱμόρρυτα
ἀνάκτορα, καὶ οἱ πόδες μου τὸ ἔδαφος
πατοῦσιν, ὅπου τοῦ Κρεσφόντου ἄλλοτε
τὸ αἷμα καὶ τῶν τέκνων ἔρρευσεν αὐτοῦ.
σκηνὴ φρικώδης, ἥτις ὡς ἀνάμνησις
κακοῦ ὀνείρου εἰς τὴν φαντασίαν μου
ἔκτοτε μένει. Πῶς, θεοὶ ἐφέστιοι,
ἐνιαυτοὺς τοσούτους ὑπομένετε
τὸν δολοφόνον τοῦ Κρεσφόντου τύραννον
καὶ ἅρπαγα τοῦ θρόνου του, τὰ ἕδη σας
νὰ βεβηλώνῃ ταῦτα; Καὶ σύ, ἄνασσα,
ἠνέχθης καὶ ἀνέχεσαι τὸν μιαρὸν
τῶν τέκνων σου φονέα τῶν Ἡρακλειδῶν
τὸν θρόνον νὰ κατέχῃ, καὶ τὴν κοίτην τοῦ
Κρεσφόντου νὰ μολύνῃ! Γύναι δυστυχής!
Ποῦ ἆρα εἶνε; Δὲν τὴν εἶδα πώποτε·
τὸ πρόσωπόν της μ᾽ εἶνε πάντη ἄγνωστον·
καὶ ὅμως πόσον ἡ καρδία μου διψᾷ
τῆς γυναικὸς τὴν θέαν ταύτης! Πλὴν σφραγὶς
σιγῆς μυστηριώδης ἂς καλύπτῃ νῦν
καὶ ἐμὲ καὶ τὸν σκοπόν μου καὶ τὸ ὄνομα,
διότι μία λέξις ἀπερίσκεπτος
νὰ ματαιώσῃ πάντα εἶνε κίνδυνος.
Ἐν ὅσῳ δ᾽ εἰς τὴν θήκην του τὸ ξίφος μου,

καὶ τ' ὄνομά μου ἔστω εἰς τῶν σπλάγχνων μου
τὰ βάθη κεκρυμμένον, καί, τὸ ξίφος μου
γυμνὸν ὁπόταν τὴν καρδίαν τοῦ σκληροῦ
τυράννου πλήξῃ, τότε εἰς τὰ ὦτά του
συγχρόνως ἂς βροντήσῃ ὡς ἐκ κεραυνοῦ
καὶ τ' ὄνομά μου.

('Ακούσας εἰσερχόμενον τὸν Πολυφόντην ἔρχεται πρὸς τὸν βωμόν, δν ἐναγκαλίζεται, ἀναλαβὼν καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν ἱκετηρίαν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΙΠΥΤΟΣ καὶ ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ μετὰ δορυφόρων

ΠΟΛ. Εἶσαι σὺ ὁ νέηλυς
ἐξ Αἰτωλίας ξένος;

ΑΙΠ. Ναί

ΠΟΛ. Πῶς λέγεσαι;

ΑΙΠ. Καλοῦμαι Τηλεφόντης.

ΠΟΛ. Μὲ ἐζήτησας;
Τί θέλεις;

ΑΙΠ. Βασιλεῦ τὴν προστασίαν σου.

ΠΟΛ. Τὴν προστασίαν οἴκοθεν ἡ στέγη μου
παρέχ' εἰς πάντα ξένον ἱκετεύοντα,
ἀλλ' ἄνευ ὅπλων. — Λάβετε τὸ ξίφος του.

(Νεύει πρὸς τοὺς δορυφόρους, οἵτινες λαμβάνουσι τὸ ξίφος τοῦ Αἰπ.)

ΑΙΠ. Ἱκέτης, ἄναξ, ναί, τὴν προστασίαν σου
ἐπικαλοῦμαι κινδυνεύων.

ΠΟΛ. Πῶς; Εἰπέ.

ΑΙΠ. Μόνος πρὸς μόνον νὰ λαλήσω δύναμαι.

(Ὁ Πολ. νεύει πρὸς τοὺς δορυφόρους οἵτινες ἐξέρχονται τῆς σκηνῆς.)

Εἰπέ μοι πρῶτον, βασιλεῦ, ἂν ἀσφαλὴς
ἐνταῦθα εἶμαι;

ΠΟΛ. Ξένε, τί ἐρώτησις;
Ἐὰν ἐγγὺς τοῦ βασιλέως ἀσφαλὴς
δὲν εἶσαι, τότε ποῦ λοιπόν;

ΑΙΠ. Ἔχω ἐχθροὺς
τοὺς Μεσσηνίους ὅλους.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τρίχα σου
κανεὶς δὲν θὰ ἐγγίσῃ, σοὶ ὑπόσχομαι.

ΑΙΠ. Ὡς ἐκ τῶν Μεσσηνίων εἶμαι ἀσφαλὴς
ἐνταῦθα μᾶλλον, ναί· ἀλλὰ πλειότερον
τῶν Μεσσηνίων ἔχω τὴν βασίλισσαν
ἐχθράν, ἐχθρὰν θανάσιμον καὶ ἄσπονδον,
καὶ ὡς ἐκ ταύτης εἶμ' ἐνταῦθα ἥκιστα,
ὦ Πολυφόντα, ἀσφαλής.

ΠΟΛ. Δὲν ἐννοῶ
τί λέγεις. ξένε. Εἶσαι. σ' εἶπα, ἀσφαλής.
Εἰπὲ τί θέλεις, καθαρὰ καὶ σύντομα.

ΑΙΠ. Εἶχες ἐχθρὸν τὸν Αἴπυτον, ὦ βασιλεῦ,
υἱὸν Κρεσθόντου καὶ Μερόπης.

ΠΟΛ. Ἐντελῶς
ἠγνόουν τοῦτο, ξένε, καὶ τὸ ἀγνοῶ
καὶ τώρ' ἀκόμη.

ΑΙΠ. [πρὸς ἑαυτόν] Ἆ! μὲ ὑποπτεύεται,
[γεγονὼς πρὸς τὸν Πολυφόντην]
Εἰς Αἰτωλίαν δολοφόνους ἔπεμψας
διὰ νὰ θανατώσωσι τὸν Αἴπυτον.

ΠΟΛ. Ἐγώ; τί λέγεις;

ΑΙΠ. Ὅλοι οἱ Μεσσήνιοι
γνωρίζουν τοῦτο, βασιλεῦ.

ΠΟΛ. Αἴ, βέβαια
κ' ἡ Μεσσηνία δὲν εἶναι ἀδύνατον

νὰ περιέχῃ ψεύστας ἀναιδεῖς, ὡς σύ,
καὶ συκοφάντας.

ΑΙΠ. Ἐννοῶ τὴν ἄρνησιν,
Ὡς ἄγνωστος καὶ ξένος σ' εἶμαι ὕποπτος,
κ' εὐλόγως. Ἀλλ' ἂν ἦνέ τις καθ' ἅπασαν
τοῦ Πέλοπος τὴν νῆσον ἄνθρωπος, εἰς ὃν
νὰ ἐκμυστηρευθῇς τὰ πάντα δύνασαι
ἀφόϐως, ἀκινδύνως, ἄναξ, εἶμ' ἐγώ.

ΠΟΛ. Ἢ σὺ παράφρων εἶσαι, ξένε, ἢ ἐγώ.

ΑΙΠ. Οὐδεὶς ἡμῶν δὲν εἶνε ὅ τι φαίνεται.

ΠΟΛ. Σὲ ὑπομένω ἤδη ὥραν ἱκανήν.

ΑΙΠ. (πρὸς ἑαυτόν). Ἐνιαυτοὺς ἐγώ.
(γεγονὼς πρὸς τὸν Πολυφόντην)
Τὰ πάντα λύοντα.
μὲ ἕνα μόνον λόγον, τὸν ἠκόλουθον:
Ἐφόνευσα τὸν Αἴπυτον

ΠΟΛ. Εἶν' ἀληθές;

ΑΙΠ. Τοῦ Πολυφόντου δὲν ὑπάρχει ὁ ἐχθρός,
ὦ ἄναξ, ἐν τοῖς ζῶσιν.

ΠΟΛ. Ἢ μὲ ἀπατᾷς,
ἢ ἄξιος ἀγχόνης εἶσαι, βάρϐαρε.

ΑΙΠ. Οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο. Πανταχοῦ
γῆς ζήτησον τὸν Αἴπυτον. Ἂν εὑρεθῇ
ζῶν, τὸν ἀπατεῶνα εἰς τὰς χεῖράς σου
ἔχεις ἐμέ.

ΠΟΛ. Ὦ μῆτερ δυστυχής!—Καὶ τί
σοὶ ἔπταισε, κακοῦργε, τὸ μειράκιον;

ΑΙΠ. Ἦτο ἐχθρός σου Τοῦτο μ' ἤρκει, βασιλεῦ.

ΠΟΛ. Ἦτο θετὸς υἱός μου καὶ διάδοχος.

ΑΙΠ. Υἱὸς ἦν τοῦ Κρεσφόντου καὶ διάδοχος
τῆς τύχης μόνου τοῦ Κρεσφόντου ἄξιος.

ΠΟΛ. Εἶσαι θρασὺς κακοῦργος·

ΑΙΠ. Καὶ ἀγνώμων σύ.

ΠΟΛ. Πῶς θὰ τ' ἀκούσῃ ἡ Μερόπη, ὦ θεοί!
'Εδῶ θὰ μένῃς, ξένε, ὑπὸ φύλαξιν,
ἕως τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐξακριδωθῇ.
Οὐαὶ εἰς σέ, ἂν ἀληθεύῃς βάρβαρε.

('Ο Πολυφόντης ἐξέρχεται τῆς σκηνῆς.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΙΠ. 'Αλλ' ἂν δὲν ἀληθεύω, τύραννε, οὐαὶ
εἰς σέ! — ὁποί' ἀπάτη καὶ ὑπόκρισις!
Τί πλάσμα καὶ τῶν λόγων καὶ τῶν τρόπων του!
Ἂν ὁ Κρεσφόντης ἔζη καὶ ἐμάνθανε
τοῦ τέκνου του τὸν φόνον, θλίψιν ἔμελλε
νὰ δείξῃ πλειοτέραν; Οἴκτου ἄξιον
Τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ δόξα τῶν θνητῶν,
ἀφ' οὗ τοῦ δόλου καὶ τῆς ὑποκρίσεως
εἶν' ἀμοιβή! Δὲν βλέπεις; καὶ ἐγὼ αὐτὸς
ἐνταῦθα μόλις εἰσελθὼν ὑποκριτὴς
καὶ ψεύστης ἐγενόμην. Τὸν ἀέρα τις
καὶ μόνον ἀναπνέων τοῦ οἰκήματος
τῶν δυναστῶν μολύνεται, ἀφ οὗ πρωτοῦ
τὴν κλίμακ' ἀναβαίνων εἰς ἑκάστην τῶν
βαθμίδων ἀνὰ μίαν πάσας ἐκδυθῇ
τὰς ἀνθρωπίνας ἀρετάς. Τῶν Αἰτωλῶν
ἐλεύθερα βουνὰ σᾶς ἐπεθύμησα.
'Εδῶ δυσκόλως ἀναπνέω· ὁ ἀὴρ
ἐδῶ μὲ πνίγει. Ὦ, ποῦ εἶσαι, ξίφος μου,
ποῦ εἶσαι; 'Εσὺ δὲν ἔμαθες νὰ ψεύδεσαι,
δὲν ἐδιδάχθης σὺ νὰ ὑποκρίνεσαι.
Γυμνὴ ἐκ τῶν χειλέων ἡ ἀλήθεια
ἐξέρχεται ἐκείνου, ὅστις, ξίφος, σὲ
γυμνὸν κραδαίνει εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΙΠΥΤΟΣ καὶ **ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ** μετὰ δορυφόρων.

ΠΟΛ. (πρὸς τοὺς δορυφόρους)
Τὸν ξένον τοῦτον, ὅστις παρὰ τὸν βωμὸν
ἐκάθισεν ἱκέτης τῆς οἰκίας μου,
φρουροὶ σᾶς παραδίδω. Ὑπὸ φυλακὴν
τηρεῖτε τοῦτον αὐστηράν. Ἡ κεφαλὴ
αὐτοῦ μοὶ εἶνε ἱερά, εἰς τὸν βωμὸν
ἐν ὅσῳ μένει τοῦ ξενίου μου Διός.
Σεβάζεσθε παρόντα δραπετεύοντα
κωλύσατε ἐν βίᾳ Ἔστε ἄγρυπνοι.
(Ὁ Πολυφόντης ἐξέρχεται. ΜΕΤΑΣΚΕΥΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων ἄνευ τοῦ βωμοῦ, ὅπως καὶ ἐν τῇ α΄. πράξει

ΜΕΡΟΠΗ καὶ **ΕΥΡΥΜΕΔΗ**

ΜΕΡ. Τί ἔχεις, Εὐρυμέδη; Πόθεν ἡ σπουδὴ
κ' ἡ ταραχὴ ἡ τόση σου;
ΕΥΡ. Ὦ ἄνασσα,
ὦ χήρα τοῦ Κρεσφόντου πολυστένακτε,
καὶ μῆτερ τοῦ Αἰπύτου δυστυχής!
ΜΕΡ. Θεοί!
ΕΥΡ. Ὦ τῶν Ἡρακλειδῶν μοιραία κάθοδος,
ἀπαίσιος ὑδρία, ὅθεν ἔλαβε
τῆς Μεσσηνίας ὁ Κρεσφόντης τὸν λαχνόν,
λαχνὸν εἰς τὴν Μερόπην μου ἀπαίσιον!
ΜΕΡ. Δὲν ἀναπνέω. Εὐρυμέδη, λάλησον.
Μὴ ὁ υἱός μου—;
ΕΥΡ. Τοῦ υἱοῦ σου, ἄνασσα,
τὸ ἄσυλον Αἰπύτου ἀνεκάλυψεν
ὁ τύραννος·

ΜΕΡ. Ναί, τὸ γνωρίζω, γηραιά.
ΕΥΡ. Ἀλλὰ γνωρίζεις, ὅτι καὶ ἐξέπεμψεν
εἰς Αἰτωλίαν δολοφόνους κατ' αὐτοῦ;
ΜΕΡ. Τίς κατὰ τίνος; Λέγε.
ΕΥΡ. Κατὰ τίνος τίς;
Ὁ ἀπηνὴς τῶν Μεσσηνίων τύραννος
κατὰ τοῦ βασιλόπαιδος, ὃν ὁ λαὸς
λατρεύει ὡς ἡμίθεον καὶ ἥρωα,
ὁ τοῦ ἀνδρός σου καὶ τῶν τέκνων σου φονεὺς
κατὰ τοῦ μόνου θύματος, τὰς φονικὰς
ὅπερ ἐσώθη χεῖράς του διαφυγόν,
τοῦ θρόνου ὁ παράνομος σφετεριστὴς
κατὰ τοῦ κληρονόμου τοῦ νομίμου του,
ὁ Πολυφόντης κατὰ τοῦ Αἰπύτου σου!
ΜΕΡ. Τὸν Πολυφόντην ἀδικεῖς ὑβρίζουσα
τὸν σύζυγόν μου. Εἶνε ἀνεπίδεκτος
τοιούτου κακουργήματος ὁ ἀγαθὸς
τοῦ βασιλέως χαρακτήρ.
ΕΥΡ. Συγχώρησον
τὴν τόλμην εἰς τὴν δούλην σου καὶ γηραιάν,
ὦ ἄνασσα, τροφόν σου, ἂν ἐξίσταται
μετ' ἀπορίας πρὸς τῶν αἰσθημάτων σου
τὴν νέαν ταύτην καὶ ἀπρόοπτον τροπήν.
Τοὺς λόγους μου ἐθάρρουν, ὅτι ἤκουεν
ἡ χήρα τοῦ Κρεσφόντου κ' ἡ φιλόστοργος
τοῦ ὀρφανοῦ Αἰπύτου μήτηρ. Ἡ γυνὴ
τοῦ Πολυφόντου αἴφνης μ' ἀποκρίνεται.
ΜΕΡ. Δὲν ἦτο, Εὐρυμέδη, ἡ καρδία μου
δοχεῖον μίσους· σεῖς τὴν κατεστήσατε
μὲ τὰς διαβολάς σας οἱ Μεσσήνιοι.
Τὸ πῶμα τοῦ δοχείου τούτου μάθετε
ὅτι ἐσχάτως χεὶρ σοφὴ ἀφήρεσε,

καὶ ἐξητμίσθη ἀπὸ τῆς καρδίας μου
τοῦ μίσους ἡ πικρία ἡ φαρμακερά,
ὅση διὰ τοσούτων εἰς αὐτὴν ἐτῶν
ἐνεσταλάχθη. Ἀπὸ τότε νέον φῶς
φωτίζει τὴν καρδίαν μου, καὶ νέον πῦρ
ὡς ἐκ βωμοῦ ἐκ ταύτης ἀναφλέγεται,
ὁ ἔρως, ἡ ἀγάπη. Μὴ μὲ τὴν πνοὴν
τῶν ἐμπαθῶν διαβολῶν σας σβέσητε
τὸ φῶς μου, καὶ μὲ τὴν χλόην τοῦ μίσους σας
τὸ πῦρ μου. Ὅστις λέξιν εἴπῃ τοῦ λοιποῦ
κατὰ τοῦ Πολυφόντου, εἶναι ἄσπονδος
ἐμοῦ ἐχθρός.

ΕΥΡ. Μοὶ ἐπιβάλλει σιωπὴν
ὁ αὐστηρός λόγος, ἀλλ' ἡ συμφορὰ
τὸ χρέος νὰ λαλήσω, ὦ βασίλισσα.
Ἂν προεικονομοῦσα τὴν καρδίαν σου
τὴν μητρικήν, περὶ κινδύνου ἔμελλον
νὰ σοὶ λαλήσω πρὸ μικροῦ, ἀνάγκη νῦν
νὰ σοὶ λαλήσω περὶ δυστυχήματος
Μερόπη, λῦσον τὸν πυκνὸν ἐπίδεσμον,
δι' οὗ τοὺς ὀφθαλμούς σου περιέδεσαν,
ἵνα τυφλὴ μὴ βλέπῃς τὴν ἀλήθειαν.
Ὁ Πολυφόντης δολοφόνους ἔπεμψεν
εἰς Αἰτωλίαν κατὰ τοῦ Αἰπύτου που
πρὸ μηνὸς ἤδη, οἵτινες—

ΜΕΡ. τὸν Αἴπυτον
εἰς Μεσσηνίαν, Εὐρυμέδη. φέρουσιν
ἐδῶ κατ' ἐντολὴν τοῦ βασιλέως σου.

ΕΥΡ. Νεκρόν ;!

ΜΕΡ. Εὐφήμει, ζῶντα καὶ τιμώμε.
Ὁ Πολυφόντης, μάθε, Εὐρυμέδη μου,
τὸν Αἴπυτον διάδοχον τοῦ θρόνου του
υἱοθετήσας ὥρισεν.

ΕΥΡ. Ὢ τάλαινα
Μερόπη, ἠπατήθης· ἀποτρόπαιον
σοὶ εἶπαν ψεῦδος.

ΜΕΡ. Γύναι, μ' ἐβεβαίωσεν
ἐνόρκως περὶ τούτου—

ΕΥΡ. τίς;

ΜΕΡ. ὁ βασιλεύς.

ΕΥΡ. Κ' ἐγὼ λοιπὸν ἡ δούλη, ἧς ἓν νεῦμά του
νὰ κόψῃ τὰς ἡμέρας δύναται, ἐγὼ
σοὶ λέγω ὅτι ψεύδεται καὶ ψευδορκεῖ
ὁ βασιλεὺς Μερόπη. Ἂν τὸν Αἴπυτον
υἱοθετῶν σπουδαίως κληρονόμον του
ὁ βασιλεὺς ἐσκόπει καὶ διάδοχον
τοῦ θρόνου νὰ ὁρίσῃ ἤθελεν εἰς σὲ
καὶ μόνην εἴπῃ τοῦτο: Εἰς συνέλευσιν
τοὺς Μεσσηνίους πάντας ἢ τοὺς γέροντας
τοὐλάχιστον, ἢ κἂν τοὺς ὁμοφύλους του
νὰ συγκαλέσῃ Δωριεῖς δὲν ἔπρεπε,
κ' ἐνώπιον αὐτῶν πανδήμως τ' ὄνομα
προφέρων τοῦ Αἰπύτου, τὴν ἀπόφασιν
καὶ πρᾶξίν του νὰ προκηρύξῃ: Διὰ τί
ὁ βασιλεύς, Μερόπη, δὲν τὸ ἔπραξε;
Τὸ ἀγνοεῖς, καὶ διὰ τοῦτο σιωπᾷς.
Ἐγὼ νὰ σοὶ τὸ εἴπω Οἱ Μεσσήνιοι
βαρέως φέρουν ἐπὶ τοῦ τραχήλου των
τῆς τυραννίας τοῦ ἀνδρὸς τὸν ζυγόν.
Τῶν Δωριέων τῶν δορυκτητόρων μας
ὁ ἀριθμός, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ δύναμις
ἡ ἐκ τῶν ὅπλων ὁσημέρ' ἐκπίπτουσα
μαραίνεται· πλὴν τόσῳ μᾶλλον αἴρεται
τοῦ δουλωθέντος Μεσσηνιακοῦ λαοῦ
ὁ ἀριθμὸς ὁ πλοῦτος καὶ τὸ φρόνημα

πρὸ πάντων ἓν καὶ μόνον φλέγει αἴσθημα
τῶν Μεσσηνίων τὰς καρδίας, τὸν ζυγὸν,
διὰ τοῦ Πολυφόντου ὃν οἱ Δωριεῖς
βαρὺν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ τραχήλου των
ἐπέθεσαν, ἐκ νέου ν' ἀποσείσωσι.
Πλὴν τοῦ τυράννου, ὄχι καὶ τοῦ θρόνου του
ἀνατροπὴν ζητοῦσιν οἱ Μεσσήνιοι.
Ἐὰν τὴν τυραννίαν ἀποστρέφονται,
τὴν ἀναρχίαν ἔτι μᾶλλον τρέμουσιν.
Ἡ βασιλεία δ' αὐτοὺς ἡ πατρικὴ
εἶν' ἱερὰ ἰδέα. Οἱ Μεσσήνιοι
δὲν θέλουν βασιλέα ἑνὸς κόμματος,
ἀλλὰ τῆς Μεσσηνίας, ὄχι τύραννον
διχάζοντα τὸ ἔθνος εἰς κατακτητὰς
ἀργοὺς καὶ φυγοπόνους καὶ εἰς Εἵλωτας,
ἀλλὰ κοινὸν πατέρα, περικλείοντα
κοινῶς τοὺς πάντας δι' ἀγάπης πατρικῆς
καὶ προστασίας· μ' ἕνα λόγον θέλουσι
τοιοῦτον βασιλέα οἷος ὁ κλεινὸς
Κρεσφόντης ἦτο καὶ ὁποῖος ἔμελλεν
ὁ Αἴπυτος νὰ ἦνε. Ἰδοὺ διὰ τί
τῆς Μεσσηνίας ὁ λαὸς τὸ ὄνομα
λατρεύει τοῦ Αἰπύτου καὶ τὸ τῆς μητρὸς
αὐτοῦ Μερόπης. Ταῦτα πάντα ἀκριβῶς
ὁ τύραννος γνωρίζει, καὶ φοβούμενος
ἀπαύστως τοῦ λαοῦ τὴν ἐπανάστασιν,
ἤλπισεν ὅτι τῆς ἐπαναστάσεως
ἐκσπᾷ τὰς ῥίζας, τὸν μὲν Αἴπυτον μακρὰν
δολοφόνων, ἐνταῦθα μεταπείθων δὲ
σὲ δι' ἀπατηλῶν του ὑποσχέσεων.
καὶ διὰ σοῦ τὸ μῖσος παύων τοῦ λαοῦ
τὸ κατ' αὐτοῦ καὶ συνδιαλαττόμενος.
Τῶν λόγων τῶν ψευδῶν σου κ' ὑποσχέσεων,

τῶν δόλων, τῆς ἀπίστου του πολιτικῆς
ἰδοὺ τίς ἡ αἰτία καὶ τίς ὁ σκοπός.

ΜΕΡ. Εἶναι φρικτὴ τῶν λόγων σου ἡ ἔννοια.

ΕΥΡ. Ἀλλ', ὅπως βλέπω, ἀσθενὴς ἡ δύναμις.

ΜΕΡ. Καὶ τί νὰ πράξω θέλεις; Ὤ, τί δύναμαι
κατὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς δολιότητος
ἡ ἀσθενής, ἡ εὔπιστος ἐγὼ γυνή;

ΕΥΡ. Τί δύνασαι; Νὰ σβέσῃς τῆς συζυγικῆς
ἀγάπης σου τὸ νέον πῦρ, τὸ νέον φῶς,
καὶ μήτηρ πάλιν, μήτηρ, ὅπως πρότερον,
νὰ γίνῃς.

ΜΕΡ. Ὢ! τὸ πῦρ μου τοῦτο καὶ τὸ φῶς
τὰ μητρικά μου σπλάγχνα πάντοτ' ἔτρεφεν.
Καὶ ἤμην κ' εἶμαι μήτηρ.

ΕΥΡ. Μήτηρ δυστυχής!

ΜΕΡ. Μὲ κρύπτεσαι, μὲ κρύπτεις τι ἀπαίσιον
Ὢ Εὐρυμέδη, σ' ἐξορκίζω, λάλησον·

ΕΥΡ. Ὁ Πολυφόντης δολοφόνους ἔπεμψεν
εἰς Αἰτωλίαν κατὰ τοῦ Αἰπύτου σου!

ΜΕΡ. Καὶ μὲ τὸ κρύπτεις, ἄσπλαγχνε, καὶ σιωπᾷς;

ΕΥΡ. Ὢ! πρὸ πολλοῦ ἐλάλουν, ἀλλ' οἱ λόγοι μου
τὴν ἀκοήν του μάταιαι προσέβαλλον,
διότι ἡ καρδία σου ἦτο κωφή.

ΜΕΡ. Δὲ ἦτο μόνον ἡ καρδία μου κωφή.
οὐδὲ ἡ ἀκοή μου, φεῦ! ὁλόκληρος
ἤμην κωφή, τυφλή, ἀναίσθητος, μωρά.
Τῆς δολερᾶς ἀπάτης διελύθη νῦν
ἡ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου παχυλὴ ἀχλύς,
καὶ τὴν φρικώδη βλέπω τώρ' ἀλήθειαν!
Πῶς ἐνεπαίχθην! ὡς παιδίον νήπιον!
Ἐπίστευσα καρδίαν ὅτ' ἠδύνατο

νὰ ἔχῃ ἀνθρωπίνην, τίς ; ὁ τύραννος !
Ἐντὸς τῶν σπλάγνων τοῦ θηρίου εὔφλεκτος
ἐπίστευσα σπινθὴρ ὅτι ἐκρύπτετο
γενναίων αἰσθημάτων, ὅτι ὁ σπινθὴρ
ἐξαίφνης ἀνεφλέχθη, καὶ ἐξύπνησεν
ἡ ληθαργοῦσα τέλος εὐγενὴς ψυχή·
Τοὺς μυστικούς μου στεναγμούς, ἐπίστευσα,
ἐμάντευσ' ἡ ψυχή του, ἀνεκάλυψε
τῆς κεκρυμμένης μου στοργῆς τὰ δάκρυα,
καὶ ἡ μητρική μου ἀγωνί' ἀντήχησεν
εἰς τὴν καρδίαν, τίνος ; Ὤ, μωρὰ ἐγώ !
εἰς τὴν καρδίαν, τοῦ τυράννου τὴν σκληράν,
καρδίαν θηριώδη, ἥτις ἔπιε
τὸ αἷμα τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων μου,
ἥτις ἀκόμη αἷμ' ἀνθρώπινον διψᾷ,
τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου, τὸ αἷμα, ὦ
θεοί ! τοῦ ὀρφανοῦ καὶ μόνον τέκνου μου !
Τί, τί νὰ πράξω τώρα ; Ποῦ νὰ δράμω ; ποῦ
νὰ εὕρω σωτηρίαν : ποῦ βοήθειαν :
Τὸ στῆθός μου κτυπᾷ, καὶ ἡ καρδία μου
ἀγρία τρικυμίας εἶνε θάλασσα,
ὅπου ὡς σκάφος καταποντιζόμενον
ὁ νοῦς μου μάτην κράζει εἰς βοήθειαν.
Ὢ ! βοηθήσατέ με, σεῖς θεοί ! σεῖς εἰς
βοήθειάν μου δράμετε. Θεοί, θεοί !
Ἀπελπισία ! Εἶμαι ἀσθενὴς γυνή !
Τί εἶπα ; ἀσθενὴς γυνή ; Ὄχι, γυνὴ
δὲν εἶμαι πλέον. Αἷμα εἰς τὰς φλέβας μου
αἰσθάνομαι κοχλάζον νῦν ἀσύνηθες
ἡ κεφαλή μου καίει· νέα δύναμις
μὲ κυριεύει ἄγνωστος, ὁρμητική.
τὰ σπλάγχνα μου καταβιβρώσκει φλὸξ πυρός·
ἀγρία δίψα φλέγει τὴν καρδίαν μου

καὶ πυρπολεῖ τὰ χείλη μου, δίψ' ἄσβεστος
καὶ θηριώδης, δίψα αἵματος. Γυνὴ
δὲν εἶμαι πλέον, αἱμοβόρε τύραννε!
εἶμαι θηρίον· τρέμε εἶμαι ἡ γυνὴ
τοῦ Πολυφόντου! Ἀλλ' ἐγὼ παραφρονῶ,
ἐγὼ ἐδῶ εἰς λήρους κατατρίβομαι
καὶ ἀπειλάς, θεοί, ἐν ᾧ ὁ Αἴπυτος
μακράν μου κινδυνεύει; Ὦ! τὸν θάνατον,
αἰῶνα ὅλον, Ἄτλαντα δυστυχιῶν,
ὠκεανὸν δακρύων, πᾶσα νῦν στιγμὴ
ἐγκυμονεῖ. Εἰς Αἰτωλίαν πάραυτα.
εἰς Αἰτωλίαν, Εὐρυμέδη. Σπεύσωμεν,
ταχύνωμεν, ἐν ὅσῳ ἔχομεν καιρόν.

ΕΥΡ. Ἀνάγκη πλέο· καὶ καιρὸς νὰ δράμωμεν
εἰς Αἰτωλίαν δὲν ὑπάρχει, ἄνασσα.

ΜΕΡ. Εἰπέ μοι, διὰ τί; Ὦ! ἡ καρδία μου
ἐπάγωσεν. Ὁμίλει.

ΕΥΡ. Διὰ τί, θεοί,
νὰ ζῶ ἀκόμη καὶ τὸ φῶς ἡ τάλαινα
νὰ βλέπω τοῦ ἡλίου μὲ ἀφήκατε;

ΜΕΡ. (ἁρπάζουσα τὴν Εὐρ. ἐκ τῆς χειρός).

Ἀπάνθρωπε, ὁμίλει. Ὁ υἱός μου: — Ὦ,
σ' ἐνόησα. Ἐφόνευσαν τὸν Αἴπυτο!;

ΕΥΡ. Ὁ ἄναξ Πολυφόντης ταύτην τὴν στιγμὴν
ξενίζ' εἰς τοῦ Κρεσφόντου τὰ ἀνάκτορα
τὸν δολοφόνον τοῦ Αἰπύτου.

(Ἡ Μερόπη ἀναπίπτει λιπόθυμος).

Τάλαινα
τί ἔπραξα, τί εἶπον; — Μῆτερ δυστυχής!

(Καταπετάννυται ταχέως ἡ αὐλαία).

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων. Τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς καὶ ὁ βωμός.
Εἰς τὰ μύχια τῆς σκηνῆς δορυφόροι).

ΑΙΠ. (ἀτενίσας ἐκτὸς τῶν παρασκηνίων).

Ὁ ἥλιος ἐγγίζει εἰς τὴν δύσιν του.
Ἡμέρα ἤδη μία—διὰ τοὺς θεούς,
ἀλλ' ὄχι μία καὶ δι' ἐμέ,—ὁλόκληρος
παρῆλθε καὶ ὡς ἄλλος Προμηθεὺς ἐδῶ
ἐγὼ δεσμώτης, μένω εἰς τὸν τοῦ Διὸς
βωμὸν προσηλωμένος τοῦτον ἄπρακτος.
Τὸ Κράτος καὶ ἡ βία τοῦ τυράννου δέ,
οἱ δορυφόροι οὗτοι μὲ φυλάττουσιν
ὡς ἐν εἱρκτῇ. ἀναίσθητοι καὶ ἄλαλοι
ἀκροαταὶ καὶ θεαταὶ τῆς λύπης μου
καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἥτις ὡς ὁ γὺψ
τὰ σπλάγχνα μου σπαράσσει καὶ τὸ ἧπαρ μου
βιβρώσκει. Μάτην ἄρα, Ζεῦ ἱκέσιε,
ἐκάθισα ἱκέτης παρὰ τὸν βωμὸν
ἐνταῦθα, ὃν σοι ὁ Κρεσφόντης ἵδρυσε,
τῆς Αἰτωλίας μάτην τὸν ἐλεύθερον
ἀφεὶς ἀέρα, ἦλθον τὴν πολύμοχθον
πορείαν διανύσας, κ' εἰς τἀνάκτορα
ἐκλείσθην ταῦτα, ὡς εἰς δεσμωτήριον
ἐν μέσῳ τούτων τῶν δεσμοφυλάκων μου.
Ἡ χεὶρ καὶ ἡ καρδία μου πλειότερον
ἐνταῦθ' ἀπέχει ἀπὸ τοῦ σκοποῦ μου ἢ
πρότου ἐν Αἰτωλίᾳ. Οὐδεὶς δύναται
ἐνταῦθα νὰ εἰσέλθῃ, οὐδὲ δύναμαι

ἐντεῦθεν νὰ ἐξέλθω πρὸς συνέντευξιν
τῆς βασιλίσσης. Ὢ! ἂν τὴν βασίλισσαν,
ἂν τὴν Μερόπην ἅπαξ μόνον ἔβλεπον,
θεοί! — Ἀπελπισία! Ἴδε πῶς εὐθὺς
τὴν δέησίν μου οἱ θεοὶ εἰσήκουσαν!
Ἰδοὺ ποίαν Μερόπην μ' ἀποστέλλουσιν!
Ἐγὼ δὲ — ξένος, ἄνευ ξίφους, ἄοπλος!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΙΠΥΤΟΣ καὶ ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

ΠΟΛ. Ποῦ εἶσαι, ξένε; — Ποία εὐγενὴς μορφή,
καὶ ποία θηριώδης φύσις ἔνδοθεν!
Ἐκρύβη ὑπὸ ῥόδα πλέον ἀνθηρὰ
νεότητος καὶ κάλλους, πλέον φοβερὸς
σκορπίος, πλέον ἰοβόλος ἔχιδνα
ποτέ; — Τοῦ οἴκου τούτου τὸ κατώφλιον
οὐδέποτε, ὦ ξένε, βεβηλότεροι
διῆλθον πόδες. οὐδ' ἐσκέπασε ποτὲ
ἡ σεβασμία στέγη τῶν Ἡρακλειδῶν
ἱκέτην ξένον, σοῦ ἀνοσιώτερον.
Ἡ γῆ τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ τὸ βαρὺ
τοῦ φοβεροῦ ἐγκλήματός σου ἄκουσμα
μέχρι νεωτέρων τρέμουσα θέλει σεισθῇ,
καὶ τὴν ἀνθοῦσαν ὄψιν της νεκρώσιμος
θέλει καλύψῃ πένθους πέπλος πάραυτα.
Ἀλλ' οὔτε ἡ Μεσσήνη, οὔτε ὁ βωμὸς
Διὸς τοῦ ἱκεσίου οὗτος, ἱερὸς
διὰ τοὺς ξένους καὶ ἀπαραβίαστος,
τόσον βαρέως φέρει τὴν ἀφόρητον
σοῦ παρουσίαν, ὅσον ἡ καρδία μου
τὴν ἐπαχθῆ σου θέαν. Ξένε. ἄκουσον,
νὰ σὲ ξενίζῃ πλέον ἡ οἰκία μου

παρέχουσά σοι ἄσυλον δὲν δύναται,
ἀλλὰ οὐδ' ἡ Μεσσήνη. Ἔφθασεν ἡ νύξ,
ἡ σκέπη τῶν κακούργων καὶ προστάτρια
Ὁ Ζεὺς ἐνταῦθ' ἀρκούντως σ' ἐπροστάτευσε.
Τὸ ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς
ἀσφάλειαν καὶ προστασίαν ζήτησον.
Ἔξελθ' ἐντεῦθεν. Λόχος δορυφόρων μου
μακρόθεν θέλει ἕως εἰς τὰ σύνορα
τῆς Μεσσηνίας σ' ὁδηγήσῃ ἀσφαλῶς.

ΑΙΠ. Διὰ νὰ μὲ φονεύσωσιν.

ΠΟΛ. Οὐδείς ποτε
θέλει τολμήσῃ τοῦτο παρὰ γνώμην μου.

ΑΙΠ. Τίς οἶδεν ἂν καὶ ὄχι παρὰ γνώμην σου;
Μὴ ἀγανάκτει οὕτω μηδ' ἀπόστρεφε
ἀπὸ τοῦ δυστυχοῦς τὴν ὄψιν ξένου σου.
Μία ἡμέρα μόνη εἰς τἀνάκτορα
ἐνιαυτῶν σοφίαν μὲ ἐδίδαξε.
Μωρὸς καὶ ἄφρων, ὅστις ἰδιώτης ὢν
τοὺς ἰσχυροὺς εὐεργετεῖ καὶ βασιλεῖς.
Τὸ στήριγμά του εὐλογεῖ εὐγνωμονῶν
ὁ ἀσθενής, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸ βάρος του
ὁ ἰσχυρὸς συντρίβει βλασφημῶν αὐτό.

ΠΟΛ. Τὴν γλῶσσαν ἔχεις θρασυτέραν τῆς χειρός,
κακοῦργε. Τῆς οἰκίας, σ' εἶπα, ἔξελθε

ΑΙΠ. (ἐναγκαλιζόμενος τὸν βωμόν).
Πρὸς σὲ λοιπὸν καὶ πάλιν. Ζεῦ ἱκέσιε,
Ζεῦ ξένιε τοῦ οἴκου τῶν Ἡρακλειδῶν,
ἱκέτιδας ὀρέγω χεῖρας καὶ περὶ
τὸν ἱερὸν βωμόν σου, Ζεῦ, προσφύομαι
ἐνταῦθα τοῦτον. Ὅ,τι ὁ ἡμίθεος
Ἀλκείδης, ὁ υἱός σου, πανταχοῦ ζητῶν
γῆς εὕρηκε, ξενίαν, ἄσυλον ζωῆς,

καὶ ἄλας, τοῦτο οἱ ἀπόγονοι
ἐκείνου νῦν εἰς τοῦτον τὸν ἱκέτην σου
ἐμὲ ἀρνοῦνται.

ΠΟΛ. Μὴ βλασφήμει.

ΑΙΠ. ἄξενον
τὴν στέγην καθιστῶντες τῶν Ἡρακλειδῶν,
τῆς ἱερᾶς ξενίας παραβαίνοντες
τοὺς νόμους;

ΠΟΛ. Μὴ βλασφήμει.

ΑΙΠ. καὶ τὸν ὅρκον, ὃν
εἰς τὄνομά σου ὤμοσαν τὸ ἱερὸν
ἀρτίως, ἀθετοῦντες.

ΠΟΛ. (σύρων τὸ ξίφος του). Παῦσον, βλάσφημε,
τὰς ὕβρεις παῦσον, πρὶν μὲ ἀναγκάσωσι
μὲ τὸ λυσσῶδες αἷμά του τὸν ἱερὸν
νὰ βεβηλώσω τοῦτον χῶρον. Ἄσυλον
ἡ στέγη δὲν σ' ἠρνήθη τῶν Ἡρακλειδῶν,
οὐδὲ τοὺς τῆς ξενίας ἱεροὺς ἐγὼ
παρέβην νόμους, οὐδ' ἠθέτησα ποσῶς
τὸν ὅρκον, ὃν εἰς Δία τὸν ἱκέσιον
καὶ ξένιον ἐπώμοσα, ἐὰν ἑκὼν
ἐντεῦθεν νὰ ἐξέλθῃς σοὶ προέτεινα,
Ἂν σὺ ἐνταῦθα θέλῃς παρὰ τὸν βωμὸν
νὰ μένῃς ἱκετεύων, μένε πάντοτε
θὰ μ' ἦνε ἀπευθὴς καὶ ἀποτρόπαιος
ἡ θέα μικροῦ ἱκέτου. Οἷος σύ,
ἀλλὰ ἡ κεφαλή του θέλει ἱερὰ
μοὶ ἦνε, ὅπως ἱερὸς ὁ ὅρκος μου.

ΑΙΠ. (ἀπαλλαττόμενος τοῦ βωμοῦ).
Συγγνώμην, ἄναξ, ἂν ἱκέτης δυστυχὴς
καὶ κινδυνεύων ἐβλασφήμει πρὸ μικροῦ.
Ὢ σοβαρός σου λόγος εἰς τὴν τρέμουσαν

καρδίαν μου τὸ θάρος ἀνερρίπισε
καὶ τὴν ἐλπίδα. Ὁ ἄγροικος Αἰτωλὸς
ὀψὲ μὲν ἀλλὰ τέλος ἐκ τῶν λόγων σου
τοῦ ἥρωος Ἀλκείδου τὸν ἀπόγονον
καὶ τῆς Μεσσήνης ἄνακτ' ἀνεγνώρισα.
Λοιπὸν τοῦ Ἡρακλείδου εἶνε ἱερὸς
ὁ ὅρκος ;

ΠΟΛ. Ξένε, ναί.

ΑΙΠ. Ἀπαραβίαστον
τὸ ἄσυλον τῆς στέγης τῶν Ἡρακλειδῶν,
καὶ ὁ βωμὸς αὐτός;

ΠΟΛ. Ἀπαραβίαστα.
—Ἀλλ' ἡ Μερόπη ἔρχεται

ΑΙΠ. Τίς ἔρχεται,
τίς : ἡ Μερόπη, ἄναξ, ἡ βασίλισσα
καὶ σύζυγός σου;

ΠΟΛ. Ναί, καὶ μήτηρ τάλαινα
τοῦ δυστυχοῦς Αἰπύτου !

ΣΚΗΚΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΙΠΥΤΟΣ, ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ, ΜΕΡΟΠΗ καὶ ΕΥΡΥΜΕΔΩΝ

ΠΟΛ. Χαῖρε, ἄνασσα.

ΜΕΡ. Χαῖρε καὶ σύ, ὦ βασιλεῦ, καθὼς ἐγώ.

ΑΙΠ. (ἄνευ τῆς ἱκετηρίας δραμὼν πρὸς τὴν Μερόπην).
Ὦ τῆς Μεσσήνης ἡ κλεινὴ βασίλισσα
καὶ ἄνασσα Μερόπη,—

ΠΟΛ. (πρὸς ἑαυτόν). Ποῖον τόλμημα !

ΑΙΠ. Ὦ μῆτερ παμφιλτάτη τοῦ Αἰπύτου σύ!

ΜΕΡ Θεοί, τί βλέπω ;

(Πρὸς τὴν Εὐρ., ἀλλὰ χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς αὐτὴν ὡς προσηκο-

μένη πρὸς τὸν Αἴπυτον, ἀποτεινομένη δὲ πρὸς αὐτὴν μόνον διὰ τῆς ἑτέρας χειρός)·

Εὐρυμέδη !

ΑΙΠ. Πότνια

ὦ μῆτερ τοῦ Αἰπύτου. εἰς τοὺς πόδας σου
γονυκλιτὴς προσπίπτων ἄφες ν' ἀσπασθῶ
καὶ μὲ θερμὰ νὰ καταβρέξω δάκρυα
τὴν σεβασμίαν ταύτην δεξιάν,

(πράττει ὅ,τι λέγει).

ΠΟΛ. (καθ' ἑαυτόν). Ἰδὲ
ὁ μιαρὸς τί δόλον ἐπενόησε !

ΜΕΡ. (*ἔχουσα ἤδη καὶ μέχρι τέλους τῆς σκηνῆς ταύτης ἀναποσπάστως προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὸν Αἴπυτον*).

Τίς εἶσαι, νέε σύ, ὁ τὴν καρδίαν μου
ταράττων μέχρι τῶν ἐσχάτων της μυχῶν,
καὶ διὰ τῆς μορφῆς σου τῆς ἀπατηλῆς
τὰς φρένας καὶ τὴν ὅρασιν τῆς δυστυχοῦς
μητρὸς ἀποπλανῶν ; Δὲν ἀποκρίνεσαι ;
Τίς εἶναι, σ' ἐρωτῶ, πῶς ὀνομάζεσαι ;

ΑΙΠ. Ἐξ Αἰτωλίας εἶμαι ξένος νέηλυς,
καὶ Τηλεφόντης λέγομαι.

ΜΕΡ. Ποία φωνή,
τί πόνος, ποία συμπαθητικὴ μορφή !

(Πρὸς τὴν Εὐρ , ἀλλ' ὅπως καὶ ἀνωτέρω)

Τὸν ἤκουσας, τὸν βλέπεις, Εὐρυμέδη μου ;
Ἰδέ, οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του
εἰς σὲ δὲν ἐνθυμίζουν τὸν Κρεσφόντην ; Καὶ
τὸ βλέμμα του πρὸ πάντων—! ;

ΕΥΡ. Ποία πλάνη φεῦ !

ΜΕΡ. Ναί, ποία πλάνη ! ποῖον ὄνειρον ψευδές,
ἀπατηλόν, ὦ Εὐρυμέδη. πλὴν τερπνόν !
—Ἔχεις μητέρα, ξένε ;

ΑΙΠ: Ἔχω, ἄνασσα.
ΜΕΡ. Καὶ ζῇ ἀκόμ' ἡ μήτηρ σου;
ΑΙΠ. Ζῇ, ἄνασσα.
ΜΕΡ. Εἰπέ μοι, ξένε, σ' ἀγαπᾷ τὴν ἀγαπᾷς;
ΑΙΠ. Ναί, μ' ἀγαπᾷ, τὸ βλέπω τὸ αἰσθάνομαι.
Κ' ἐγὼ—Ὦ! ἂν ἐγώ, θεοί, τὴν ἀγαπῶ;!
Διὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου προσφιλέστερον
ὂν τῆς μητρός μου ταύτης καὶ γλυκύτερον
ὁ ἥλιος ἀκόμη δὲν ἐφώτισεν
ἐπὶ τοῦ κόσμου ἄνασσα. Ἡ θέα της
τόσον γλυκεῖα μ' εἶναι τόσον προσφιλής,
ὥστε πρὸς πάντα ἐὰν ἔμελλον τυφλὸς
νὰ γίνω, ἵνα βλέπω τὴν μητέρα μου,
τυφλὸς νὰ ἦμαι ἐδεχόμην πάντοτε
καὶ πρὸς τὸν κόσμον ὅλον τὸν ἐπίλοιπον,
καὶ ὀφθαλμοὺς νὰ ἔχω μόνον διὰ τὴν
μητέρα μου!
ΜΕΡ. Εὔδαιμον μῆτερ!
ΕΥΡ. Ὦ θεοί!
ΜΕΡ. Κ' ἐγὼ — μὲ βλέπεις, ξένε; — εἶχα καὶ ἐγὼ
υἱόν, ὁποῖος σύ, τῆς ἡλικίας σου,
ἀλλ' ὀρφανὸν καὶ μόνον—ξένε, μ' ἐννοεῖς;
ναί, ὀρφανὸν καὶ μόνον, ξένον, ἔρημον!
ΕΥΡ. Ὦ ἄνασσα Μερόπη!
ΜΕΡ. Εἶχον, ναί, κ' ἐγὼ
υἱόν. Ἀλλ' εἶσ' ἀκόμη νέος, ξένε, σύ,
οὐδ' ἔμαθες ἀκόμη τί σημαίνουσιν
αἱ λέξεις αὗται. Ὄχι, σὺ οὐδέποτε,
οὐδέποτε οἱ ἄνδρες σεῖς θὰ μάθετε
οὐδὲ θὰ αἰσθανθῆτε ποίαν ἔννοιαν
καὶ σημασίαν διὰ τὴν καρδίαν τῆς
μητρὸς ἡ λέξις αὕτη ἔχει ἡ ἁπλῆ;

υἱός.—Πλὴν σὺ δακρύεις, σὺ μὲ ἐννοεῖς.
Καὶ ὅμως σὺ δὲν εἶσαι μήτηρ, ὡς ἐγώ

ΠΟΛ. Ταλαίπωρε Μερόπη!

ΕΥΓ. . Σύνελθ', ἄνασσα.

ΜΕΡ. Διὰ νὰ μ' ἐννοήσῃς, ξένε, κάλλιον,
—διότι μ' ἐννοεῖς, διότ' ἡ θέα σου
διότι ἡ ὡραία σου καὶ ἄδολος
αὐτὴ μορφὴ ἑλκύει τὴν καρδίαν μου,
καθὼς τοῦ κοιμωμένου Ἐνδυμίωνος
ἡ ὄψις τῆς Σελήνης τὄμμα τἄγρυπνον—
ναί, ἵνα μ' ἐννοήσῃς, ξένε, ἄκουσον.
Δὲν εἶχον ἕνα μόνον, εἶχον τρεῖς υἱούς·
ἀλλὰ τοὺς δύο, παῖδας ἔτι νεαρούς,
μοὶ τοὺς ἐφόνευσαν. Κ' ἦλθον ἐδῶ ἐγώ,
καὶ εἶδον κείμενα ἐδῶ χαμαί,
εἰς ταῦτα τῆς Μεσσήνης τὰ ἀνάκτορα,
τὰ νεαρά των σώματα ἀγνώριστα,
κρεουργημένα, αἱματόφυρτα, ἐγώ,
ὦ ξένε, μ' ἐννοεῖς; ἐγὼ ἡ μήτηρ των!
Τὸν τρίτον μου υἱόν, παιδίον νήπιον,
ψελλίζον μόλις, χεῖρες εὔσπλαγχνοι μακρὰν
κ' ἐκτὸς τῆς Μεσσηνίας τὸ διέσωσαν.
Ὁ ὀρφανὸς υἱός μου οὗτος καὶ φυγὰς
τὸ μόνον ἦτο τέκνον μου, μὲ ἐννοεῖς;
ἦτο τὸ πᾶν, ὁ κόσμος ὅλος δι' ἐμέ.
Ἐγώ, μὲ βλέπεις; εἶμαι ἡ βασίλισσα
ἐδῶ τῆς Μεσσηνίας. Τὴν βασιλικὴν
πλὴν ἁλουργίδα ταύτην, τὸ διάδημα,
τὸν θρόνον τῆς Μεσσήνης, σύμπαντας ὁμοῦ
τοὺς θρόνους καὶ τὰς χώρας τῶν Ἡρακλειδῶν
ἤθελον δώσῃ, ξένε, εἰς ἀντάλλαγμα
μιᾶς ἡμέρας τοῦ υἱοῦ μου. Μ' ἐννοεῖς;

Πλὴν τὸν υἱόν μου τοῦτον, πλὴν τὸ τέκνον μου
τὸ μόνον τοῦτο, ξένε, τὸ ἐφόνευσαν.
Τί ; τρέμεις ἐκ τῆς φρίκης ; !

ΑΙΠ. Παῦσον, πρὸς θεῶν,
βασίλισσα.

ΜΕΡ. Ναί, τρέμε ἐκ τῆς φρίκης σύ,
παιδίον. Σὺ δὲν εἶσαι μήτηρ. Ἀλλ' ἐγὼ—
Ἐγὼ δὲν τρέμω. Μ' ἔλειψεν ἡ δύναμις
τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης.

ΑΙΠ. Παῦσον, ἄνασσα.

ΜΕΡ. Ἀλλ' ὄχι, καὶ εἰς σὲ θὰ λείψ' ἡ δύναμις
τοῦ τρόρου καὶ τῆς φρίκης, καὶ τῆς νέας σου
ζωῆς θὰ σταματήσῃ ἡ ἐνέργεια,
ὅταν ἀκούσῃς, ὅτι τὸν ἀνόσιον
καὶ μιαρὸν κακοῦργον, τὸν ἀπάνθρωπον
φονέα τοῦ υἱοῦ μου

[Ὁ Αἴπυτος ὑποχωρεῖ ἔντρομος πρὸς τὸν βωμόν]

εἰς τὸν οἶκόν του
φιλοξενεῖ, γνωρίζεις τίς ; Ὦ, μάντευσον !
Ὁ σύζυγός μου,

ΠΟΛ. Ἄνασσα,—

ΜΕΡ. ὁ βασιλεύς,
ὁ Πολυφόντης.

ΠΟΛ, Ὄχι, δὲν φιλοξενεῖ
ὁ οἶκος τοῦ συζύγου σου καὶ ἄνακτος
τὸν δολοφόνον τοῦ υἱοῦ σου, ἄνασσα,
ἀλλὰ τοῦ ἱκεσίου τῶν Ἡρακλειδῶν
Διὸς ὁ χῶρος οὗτος καὶ ὁ ἱερὸς
ἐδῶ βωμός, εἰς ὃν ἱκέτης ὁ φονεὺς
κατέφυγε παρέχει σκέπην ἄσυλον
καὶ προστασίαν.

ΜΕΡ. Ποῦ ; ἐδῶ ; Τίς εἶνε, τίς ;

ΠΟΛ. Ὁ ξένος οὗτος.

ΜΕΡ. Εὐρυμέδη—;

ΕΥΡ. Ναί, αὐτός,
ὁ Αἰτωλός

ΜΕΡ. Ὦ, ποία, θεοί, τύφλωσις!
Ὁ ξένος οὗτος, ἡ ἀσπίς, ἡ ἔχιδνα;

(Ὁρμᾷ καὶ θέλει ν' ἁρπάσῃ τὸ ξίφος τοῦ Πολυφόντου. ὅστις ἐμποδίζει αὐτήν. Ὁρμᾷ ἔπειτα πρὸς τὸν βωμόν, ὃν ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐναγκαλισθῇ ὁ Αἴπυτος, ἀλλ' ὁ Πολυφόντης ἔρχεται καὶ ἐκεῖ καὶ τὴν ἐμποδίζει)

ΠΟΛ. Τί μελετᾷς, παράφρον; Ποῦ ὢ πάντολμε,
ποῦ προχωρεῖς ἐνταῦθα; Εἶνε ὁ βωμὸς
Διὸς τοῦ ἱκεσίου καὶ ξενίου τῶν
Ἡρακλειδῶν· διὰ τοὺς ξένους ἄσυλον
καὶ τοὺς ἱκέτας. Εἶνε, γύναι, ἱερὰ
ἡ κεφαλὴ τοῦ ξένου καὶ ἱκέτου μου.
Ὀπίσ', ὀπίσω, βέβηλε. Φρουροί, ἐδῶ
ταχθῆτε πέριξ.

(Οἱ δορυφόροι περικυκλοῦσι τὸν βωμόν).

ΜΕΡ. Ὦ θεοὶ αἰώνιοι!
τί βλέπω· τί; δὲν εἶνε τῶν αἰσθήσεων
ἀπάτη τοῦτο; Ὢ ποῖος ἀνόσιος,
αἰσχρὸς τῶν θείων νόμων ἐμπαιγμός! Ἰδοὺ
λοιπόν, τὸ προσωπεῖον πλέον ἔπεσε,
καὶ τοῦ υἱοῦ μου τὸν φονέα ἀναφανδὸν
ὁ τῆς Μεσσήνης προστατεύει βασιλεὺς
καὶ τρυφερὸς καὶ φίλτατός μου σύζυγος.
Ἀλλ' ὄχι, Πολυφόντα, ὄχι πρόμαχε
τῆς εὐσεβείας, κ' ὑπουργὲ τῆς Θέμιδος!
Ἐὰν δ' Ἡρακλείδην εἶνε ἱερὰ
ἡ κεφαλὴ τοῦ ξένου καὶ ἱκέτου του,
πολὺ ἱερωτέρα εἶνε δι' ἐμὲ
ἡ κεφαλὴ ἐκείνου, ὅστις ἔβαψε

τὰς χεῖρας του εἰς αἷμα Ἡρακλείδου, εἰς
τὸ αἷμα τοῦ υἱοῦ μου. Ναί, τὴν κεφαλὴν
τοῦ μιαροῦ κακούργου ἀφιέρωσα
εἰς τὰς θεὰς τοῦ σκότους, αἵτινες γοργαὶ
καὶ παρὰ πόδας τοὺς φονεῖς διώκουσαι
τὸ αἷμα ἐκδικοῦνται. Κ' ἐκ τοῦ Ἅδου ἂν
αἱ Ἐριννύες καὶ τῆς γῆς ἐξέλειψεν,
διὰ τὸν δολοφόνον τοῦ Αἰπύτου μου
θὰ εὑρεθῇ, ὦ Πολυφόντα, Ἐριννύς.

(Ἐξέρχεται ἡ Μερόπη, καὶ μετ' αὐτῆς ἡ Εὐρυμέδη)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ καὶ ΑΙΠΥΤΟΣ

ΠΟΛ. Μερόπη! — Δὲν μ' ἀκούει, οὐδὲ δύναται
νὰ μὲ ἀκούσῃ ἔφυγε τὸ βλέμμα της
τὸ ἀπειλητικὸν ἐξακοντίσασα
ὡς ἰοβόλον βέλος κατεπάνω μου.
Ναί, ποῖον βλέμμα, ποία εἰς τοὺς λόγους της
χολῆς πικρία, ποία τύχη φοβερά!
Ἐγὼ τὸν δολοφόνον ν' ἀναγκάζωμαι
νὰ προστατεύω, τῆς Μερόπης ὁ ἀνήρ!
Θνητός ποτε θυσίαν ἆρα μείζονα
καὶ βαρυτέραν ταύτης σοὶ προσήνεγκεν,
ὦ πάτερ σὺ τῶν ἀθανάτων καὶ θνητῶν;
Εἰς τὸν βωμόν σου τοῦτον πάντ' ἀνθρώπινον
καὶ θεῖον νόμον καὶ θεσμὸν ἐπέθηκα,
τὰς λαοσσόους ἐντολὰς τῆς Θέμιδος,
τὸ σέβας τῶν σεμνῶν θεῶν, τῆς ἔνδοθεν
ἀνθισταμένης μου καρδίας τὴν φωνήν,
τῆς χώρας καὶ τοῦ ἔθνους τὴν συμπάθειαν,
τὸ αἷμα τοῦ ἀθώου, καὶ τὰ δάκρυα
τῆς δυστυχοῦς μητρός. Εἰς ὁλοκαύτωμα

ἐπάνω τοῦ βωμοῦ σου πάντ' ἀνέφλεξα.
Τίς οἶδε τούτου τοῦ ὁλοκαυτώματος
τοῦ φοβεροῦ αἱ φλόγες ἂν ἐκ τοῦ βωμοῦ
δὲν θὰ μεταδοθῶσι κ' εἰς τὸν οἶκόν μου
κ' εἰς τὸ βασίλειόν μου; Σύ μοι ἵλεως
γενοῦ, ὦ Ζεῦ, ὦ σῶτερ ἀλεξίκακε!

[ἐξέρχεται]

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(**ΜΕΤΑΣΚΕΥΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ.** Αἴθουσα ἀνακτόρων ἄνευ τοῦ βωμοῦ. ΜΕΡΟΠΗ ἀριστερόθεν καὶ μετ' ὀλίγων ΕΥΡΥΜΕΔΗ δεξιόθεν).

ΜΕΡ. Λοιπόν, ὦ Εὐρυμέδη;
ΕΥΡ. Εἰς τἀνάκτορα
ὁ ὕπνος βασιλεύει καὶ ἡ σιωπὴ
μεσονυκτίου.
ΜΕΡ. Ὁ φονεύς;
ΕΥΡ. Εἰς τοῦ βωμοῦ
τοὺς πρόποδας κοιμᾶται.
ΜΕΡ. Καὶ οἱ φύλακες;
ΕΥΡ. Κοιμῶνται ἔξω τοῦ θαλάμου ἅπαντες.
ΜΕΡ. Ἕως λοιπὸν εἰς τὸν φονέα δύναται
νὰ φθάσῃ ἀκωλύτως ὁ βουλόμενος;
ΕΥΡ. Ναί, ἀκωλύτως δύναται, ὦ ἄνασσα.
ΜΕΡ. (ἐκσπάσασα ἐκ τοῦ κόλπου της ἐγχειρίδιον).
Λοιπὸν ἐλθέ, ὦ ἰατρὲ τοῦ πένθους μου
καὶ τῆς ἀπελπισίας σίδηρε, ἐλθὲ
εἰς τὴν ψυχρὰν λεπίδα σου τὰ χείλη μου
νὰ προσκολλήσω, ὡς εἰς χώραν ἄνυδρον
ὁ ἐκ μακρᾶς ἐκπνέων δίψης προσκολλᾷ

τὰ φλογερά του χεῖλ' εἰς τὴν ἀνέλπιστον
καὶ σωτηρίαν σταμνον ὕδατος.

ΕΥΡ. Θεοί!

—Τί μελετᾷς, Μερόπη; Εἰς τὰς χεῖράς σου
τί θέλει τοῦτο, ἄνασσα, τὸ φάσγανον;

ΜΕΡ. Τί μελετῶ; τί θέλω; Ἂν δὲν ἔμαθες,
ἐρώτησον νὰ μάθῃς, τί, ὦ γηραιά,
τοῦ δάσους μελετᾷ καὶ θέλ' ἡ λέαινα,
ὅταν τὸν νέον σκύμνον της φονεύσωσι.

ΕΥΡ. Σὲ ἱκετεύω, δός μοι ἢ ἀπόρριψον
τὸ φάσγανόν σου. Ἰατρὸς ὀλέθριος
τοῦ πένθους εἶνε ἄνασσα, ὁ σίδηρος.

ΜΕΡ. Ἀλλὰ ὁ μόνος, γηραιά.

ΕΥΡ. Ὦ τέκνον μου,
δός, ἄφες.

(Θέλει ν' ἁρπάσῃ τὸ φάσγανον. Ἡ Μερόπη τὸν ἀπωθεῖ).

ΜΕΡ. Τίς τὴν χεῖρά του ἐπάνω μου
τολμᾷ νὰ θέσῃ; Τὸ ἐσκέφθη πρότερον;
Τὸν κεραυνὸν δὲν ἐμποδίζει τις ποτέ,
τὸν ἀποφεύγει μόνον.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΜΕΡΟΠΗ, ΕΥΡΥΜΕΔΗ καὶ ΛΥΚΟΡΤΑΣ μὲ κεκαλυμμένον τὸ πρόσωπον παρὰ τὴν εἴσοδον.

ΕΥΡ. Ἄ, τίς ἔρχεται;

(Σπεύδουσα ἐμποδίζει τὴν εἴσοδον εἰς τὸν Λυκόρταν).

—Τίς εἶσαι σύ, καὶ τί εἰς τὰ ἀνάκτορα
ζητεῖς τοιαύτην ὥραν;

ΛΥΚ. Τὴν βασίλισσαν.

ΕΥΡ. Εἰπέ τίς εἶσαι;

ΛΥΚ. Ξένος.

ΕΥΡ. Ἀποκάλυψον
τὸ πρόσωπόν σου.

ΛΥΚ. Γηραιά, δὲν δύναμαι.

ΕΥΡ. Εἰπέ μοι τ' ὄνομά σου.

ΛΥΚ. Ἡ βασίλισσα.
θὰ μάθῃ τ' ὄνομά μου. Ἄφες πρὸς αὐτὴν
νὰ ἔλθω γηραιά.

ΕΥΡ. Ὀπίσω, ἄθλιε!

ΛΥΚ. Σιώπα, γύναι. Κάλεσον τὴν ἄνασσαν.

ΕΥΡ. Εἰπέ μοι τ' ὄνομά σου. ἢ τὸ πτῶμά μου
θὰ διαβῇς, πρὶν φθάσῃς εἰς τὴν ἄνασσαν.

ΛΥΚ. Εἰπὲ σὺ πρῶτον τ' ὄνομά σου, γηραιά.

ΕΥΡ. Τὸ ὄνομά μου Εὐρυμέδη λέγεται.

ΛΥΚ. Ἡ Εὐρυμέδη δύναται τὸ πρόσωπον
εὐθὺς νὰ ἴδῃ, καὶ ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομα
τοῦ γέροντος Λυκόρτα.

ΕΥΡ. Ὁ Λυκόρτας;!

ΜΕΡ. (προχωρήσασα πρὸς τὴν εἴσοδον, ὅθεν εἰσῆλθεν ὁ Λυκόρτ.)
Ὢ
θεοί, τί βλέπω; Ναί, ὁ γηραιός μου καὶ
πιστὸς θεράπων εἶνε, ὁ Λυκόρτας μου.
Τὴν ὥραν ταύτην, γέρον, οἱ ἀθάνατοι
θεοὶ σ' ἐξαποστέλλουν. Τύχῃ ἀγαθῇ
Λυκόρτα, λέγε. Ὁ υἱός μου Αἴπυτος—;
Ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου;

ΛΥΚ. [γονυπετής] Ἄφες, ἄνασσα,
μὲ τὰ πικρά μου δάκρυα τὰ γόνατα
νὰ βρέξω τῆς ἀνάσσης μου ὁ δύσμοιρος,
κ' ἐδῶ εἰς τὸ μοιραῖον τοῦτο ἔδαφος
τὴν πολιάν μου κόμην καὶ τὸ γένειον

-κυλίων, τοῦ Κρεσφόντου, ὦ βασίλισσα,
καὶ τῆς Μεσσήνης νὰ θρηνήσω τὴν πικρὰν
καὶ ὀλεθρίαν τύχην!

ΜΕΡ. Τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ,
ὦ γέρον. Σὲ ἐνόησα. Ἐγέρθητι.

ΛΥΚ. Βασίλισσ᾽, ἄφες. Εἰς τὴν συμφοράν μου, φεῦ!
ἡ θέσις αὕτη μόνη πρέπ᾽ ἡ πένθιμος.

ΜΕΡ. Ἐγέρθητι, Λυκόρτα. Διαγήθητι
τοῦ ὀρφανοῦ Αἰπύτου μου τὸν θάνατον.

ΛΥΚ. [ἐγερθείς]. Μὴ λέγε τοῦτο,ἄνασσα,μὴ θάνατον
ἀλλὰ δολοφονίαν.

ΜΕΡ. Λέγε, γηραιέ·

ΛΥΚ. Ἐν Αἰτωλίᾳ τέως βίον ἀσφαλῆ
καὶ ἥσυχον διήγομεν. βασίλισσα,
ὁ Αἴπυτος κ᾽ ἐγώ, εἰς πάντας ἄγνωστοι.
Ἐξαίφνης φήμη ἀπαισία ἔφθασε
καὶ διεσπάρ᾽ εἰς Αἰτωλίαν πανταχοῦ,
ὁ Πολυφόντης ὅτι ἀνεκάλυψεν
υἱόν τινα Κρεσφόντου καὶ Μερόπης, ὃν
ἡ μήτηρ εἶχε κρύψη εἰς τἀπρόσβατα
τῶν Αἰτωλῶν βουνά, καὶ ὅτι φθάνουσι
κρυφίως δολοφόνοι, οὓς ἐξέπεμψεν
ὁ βασιλεὺς διὰ νὰ τὸν φονεύσωσι.
Μόλις ἡ φήμη αὕτη διεδόθη, καὶ
παραλαβὼν τὸν Αἴπυτον, μετῴκησα
μακρὰν ἐκεῖθεν. Δὲν παρῆλθεν ἑβδομὰς
ἐν τούτοις, καὶ ἡ φήμη περιέζωσε
τὸ νέον μας ἐκ νέου ἐνδιαίτημα,
τῶν πρὶν ἀπαισιώτερα μηνύουσα:
οἱ δολοφόνοι ὅτι εἰς τῶν Αἰτωλῶν
τὰ ὄρια εἰσῆλθον. καὶ μετὰ σπουδῆς
ὡς κύνες θηρευταὶ τοῦ βασιλόπαιδος

διώκουσι τὰ ἴχνη. Ἀναλογισθεὶς
τὸ γῆρας τὸ βαθύ μου καὶ τὴν ὥριμον
ἤδ' ἡλικίαν τοῦ Αἰπύτου, ὡς καὶ τοὺς
κινδύνους, ὅσοι τῷ ἐπεκρεμάσθησαν,
νὰ τῷ ἀποκαλύψω τὸ μυστήριον
τοῦ γένους του καὶ τὄνομ' ἀπεφάσισα.
Ὦ ἀποφράς ἡμέρα, καὶ ἀπόφασις
ἐκείνη ἀπαισία! Φρίττων ἤκουσε
τὸν φόνον τοῦ πατρός του καὶ τῶν ἀδελφῶν,
καὶ θαλερὰ τὰ δάκρυά του ἔβρεχον
τὸ ἔδαφος. Ἀλλ' ὅτε περὶ τῆς μητρὸς
ἐπείσθη ὅτι ζῇ, λάμψις χαρμόσυνος
τὴν τεθλιμμένην ὄψιν του ἐφαίδρυνε,
καὶ δάκρυα χαρᾶς τὰ πικρὰ δάκρυα
τῆς λύπης καὶ τοῦ πένθους διεσκέδασαν.
«Λοιπὸν ἐμὲ τοῦ Πολυφόντου οἱ φονεῖς
ζητοῦν, ἐμοῦ τὸ αἷμα νῦν ὁ τύραννος
διψᾷ νὰ πίῃ, ὅπως ἄλλοτ' ἔπιε
τὸ αἷμα τοῦ πατρός μου καὶ τῶν ἀδελφῶν»,
ἐκ τῆς ὀργῆς ἐφώνησε παράφορας
ἐν τέλει. Εἰς τοὺς πόδας μου γονυπετὴς
πεσὼν τὴν δεξιάν μ' ἠσπάσθη ἔνδακρυς,
καὶ «πάτερ, εἶπεν, ἐπειδὴ πατέρα μου
κ' εἰς τὸ ἑξῆς θὰ σὲ καλῶ,—ὑγίαινε.
Ὑπάγω εἰς συνάντησίν των. Τοὺς φονεῖς
νὰ εὕρω τρέχω. Πάτερ, ἡ χεὶρ αὕτη μου
θὰ δείξῃ κ' εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὸν τύραννον
κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην, ὅτι γνήσιον
τὸ αἷμα ἔτι ῥέει τοῦ μεγάλου μου
προγόνου Ἡρακλέους εἰς τὰς φλέβας μου,
καὶ ὅτι ἀκριβὰ ἐξαγοράζεται
τὸ αἷμα τοῦτο. Πάτερ μου, ὑγίαινε».
Τοὺς λόγους τούτους εἶπε, καὶ τὸ ξίφος του

λαβὼν ζητεῖ νὰ φύγῃ. Ἔντρομος ὁρμῶ,
ἁρπάζω μίαν ἄκραν τῆς χλαμύδος του,
γονυπετὴς πρὸ τῶν ποδῶν του πίπτω, καὶ
τὸν ἱκετεύω, τὴν νεανικὴν ὁρμὴν
νὰ καταστείλῃ. Εἰς τὰ δάκρυα καμφθεὶς
καὶ τὰς θερμὰς δεήσεις μου ἐνέδωκεν.
Ἀλλὰ τὴν ἐπιοῦσαν—ποία συμφορά!
ἐγείρομ' ἐκ τῆς κλίνης, καὶ ὁ Αἴπυτος
πλησίον μου δὲν ἦτο. Τρέχω παραυτὰ
ἐκτὸς τοῦ οἴκου, κράζω μάτην. Ἦτο ἄφαντος.
Αὐθημερὸν τὴν βακτηρίαν ἔλαβον.
καὶ τὴν Ἑλλάδα ὅλην περιώδευσα,
παντοῦ τὰ ἴχνη του διώκων—μάτην, φεῦ!
Ἀπηλπισμένος ἦλθον εἰς Στενύκλαρον
σήμερον τέλος. Εἶδον τὰ ἀνάκτορα
μακρόθεν ταῦτα, καὶ ἡ τεθλιμμένη μου
καρδία συνετρίβη, καὶ οἱ πόδες μου
μόλις τὸ σῶμα ἔφερον κλονούμενοι
Πλὴν τὸ ἑσπέρας, εἰσελθὼν εἰς τὴν αὐλὴν
ὡς τοῦ Κρεσφόντου τὴν σεμνὴν καὶ πένθιμον
οἰκίαν ταύτην εἶδον, τότε τοὺς λυγμοὺς
δὲν ἠδυνήθην πλέον καὶ τὰ δάκρυα
νὰ ἐμποδίσω. Ἔδραμον εἰς μίαν τῆς
αὐλῆς γωνίαν, καὶ συγκαλυφθεὶς ἐκεῖ
ἐρρίφθην μόνος κ' ἔκλαυσα πικρότατα.
Ἀφ' οὗ δὲ τὴν καρδίαν μου τὰ δάκρυα
ὀλίγον ἀνεκούφισαν, ἀθέατος
εἰσῆλθον, καὶ ἀνέβην εἰς τἀνάκτορα,
καὶ καιροφυλακτήσας ἦλθον, ἄνασσα,
πρὸς σὲ ἐγρηγοροῦσαν ἔτι νῦν ἐδῶ.

ΜΕΡ. Οὐδὲ ἀμφιβολίας πλέον τὸ λοιπὸν
σκιὰ μοὶ ἀπομένει.—Σεῖς τοὺς πόδας μου,

καὶ σεῖς τὴν δεξιάν μου ὁδηγήσατε,
θεαὶ τοῦ σκότους.

('Η Μερόπη ἐξέρχεται).

ΕΥΡ. Ποῦ ὑπάγει, ὦ θεοί;
Τί μελετᾷ νὰ πράξῃ; 'Ακολούθει μοι
συμβοηθός, Λυκόρτα.

ΛΥΚ. Σεῖς τὴν τάλαιναν,
σεῖς τὴν ἀπηλπισμένην ἐλεήσατε
μητέρα τοῦ Αἰπύτου, ὦ ἀθάνατοι.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

[ΜΕΤΑΣΚΕΥΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ. Αἴθουσα τοῦ βωμοῦ·
'Ο Αἴπυτος κοιμᾶται εἰς τὸ κρυπίδωμα τοῦ βωμοῦ.)

ΜΕΡΟΠΗ καὶ κατόπιν κρυφίως ΕΥΡΥΜΕΔΩΝ καὶ ΛΥΚΟΡΤΑΣ,

ΜΕΡ. (ἐλθοῦσα καὶ κατασκοπεύσασα τὸν Αἴπυτον)
'Εδῶ κοιμᾶται—μόνος.

(Περιβλέπουσα).

Εἰς τὴν αἴθουσαν
οὐδεὶς φυλάττει πλέον. Σπεύσωμεν καιρός·

('Ελθοῦσα ἔμπρὸς τοῦ ἀγάλματος τοῦ Διός.)

—Ὦ ἱκετήσιε καὶ ξένιε σὺ Ζεῦ,
τὴν θείαν ἐπικαλοῦμαι ἀρωγήν,
ἂν τοὺς θεσμούς σου ἐὰν παραβαίνω νῦν,
τὸ αἷμα ἐκδικοῦσα τοῦ υἱοῦ μου, ὦ!
ὁ κεραυνός σου ἄς με κατακαύσῃ, Ζεῦ,
πλὴν τὴν γλυκεῖαν ἄφες με ἐκδίκησιν
νὰ ἀπολαύσω ταύτην.

(Καταβᾶσα εἰς τὸ προσκήνιον)

—Σεῖς δέ, ὦ σεμνὰ
ὀνόματα τοῦ σκότους, καταχθόνιαι
θεαί, ὦ 'Εριννύες, σεῖς τὴν χεῖρά μου,
σᾶς ἱκετεύω, σεῖς καθοδηγήσατε.

(Ἐλθοῦσα ὑπεράνω τοῦ Αἰπύτ. καὶ ὑψώσασα ἐπ' αὐτὸν τὸ ἐγχειρίδ.)

Σκιὰ παρωργισμένη τοῦ Αἰπύτου μου,
τὸ θῦμα δέξει τὸ ἐκδικητήριον.

ΛΥΚ. (δραμὼν καὶ παρεμβὰς μεταξὺ τοῦ Αἰπύτ. καὶ τῆς Μερόπ.)

Μερόπη, στάσου.

ΜΕΡ. Γέρον, τί ἀποτολμᾷς ;

Ὀπίσω !

(Ὁ Αἴπυτος ἐγείρεται ἔντρομος).

ΛΥΚ. Μῆτερ τάλαινα, τί ἔμελλες
ἐδῶ νὰ πράξῃς ;

ΜΕΡ. Τὸν υἱόν μου ἔμελλον
νὰ ἐκδικήσω.

ΛΥΚ. Νὰ φονεύσῃς ἔμελλες ;

ΜΕΡ. Τί λέγεις, ὦ Λυκόρτα ;

ΑΙΠ (παρατηρήσας τὸν Λυκόρταν). Πάτερ μου :
(παρατηρήσας τὴν Μερόπην). Θεοί !

ΛΥΚ. Ἡ μήτηρ σου Μερόπη, εἶνε Αἴπυτε.

(Ἐκ τῆς χειρὸς τῆς Μερόπης ἐκπίπτει τὸ ἐγχειρίδιον.)

ΜΕΡ. Σκηςοῦ ὀνείρου ὀπτασία δὲν πλανᾷ
τὴν ὅρασιν μου, ὦ θεοὶ αἰώνιοι ;

ΛΥΚ. Τοὺς ὀφθαλμούς σου ὄνειρον, μὰ τοὺς θεοὺς
τοὺς ἀθανάτους, ἄνανσα,. δὲν ἀπατᾷ.
Εἶν' ὁ υἱός σου οὗτος, εἶν' ὁ Αἴπυτος.

ΜΕΡ. Ἡ μάντις μου καρδία δὲν ἐψεύδετο
λοιπόν ! Ὦ τρισολβία τῆς μητρὸς στιγμή !
Ὦ τέκνον, ὦ υἱέ μου !

ΑΙΠ. Μῆτερ, μῆτέρ μου !

[Ῥίπτονται εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Καταπετάννυται ἡ αὐλαία].

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Αἴθουσα ἀνακτόρων, οὐχὶ ἡ τοῦ βωμοῦ].

ΠΟΛ. Ναί, Πολυφόντα. Διὰ τῶν χειρῶν σου σὺ
τὸν σπόρον τοῦτον ἔσπειρας, οὗ τοὺς καρποὺς
θερίζεις νῦν. Μὲ αἷμα σὺ ἐμφύλιον
ἐμίανας τὸν οἶκον τῶν Ἡρακλειδῶν
ἐνταῦθα τοῦτον. Σὺ τὰς χεῖρας ἔβαψας
εἰς τοῦ Κρεσφόντου σὺ τὸ αἷμα· καὶ ἂν σὺ
τὰς μιαιφόνους χεῖρας δὲν ἐμόλυνας
καὶ εἰς τὸ αἷμα τῶν ἀθώων τέκνων του,
σὺ ὅμως τοὺς φονεῖς των καθωδήγησας
ὅπου κρυμμένα εἶχεν ἀσφαλῶς αὐτὰ
ἡ μητρικὴ στοργή. Τί δὲ τὸ ὄφελος,
ἂν τῆς Μερόπης σ' ἔθελξεν ἡ καλλονή,
ἂν τοῦ Κρεσφόντου ἡ γυνὴ πλειότερον
τὰ βλέμματά σου ἢ ὁ θρόνος εἵλκυσε;
Τὸ μιαρόν σου ἔργον μιαρώτερον
ὑπῆρξε διὰ τοῦτο, καὶ τὸν γόνιμον
πρὶν τῆς Μερόπης κόλπον, στεῖρον, ἄγονον
ἡ θεία Δίκη διὰ σὲ κατέστησεν.
Ἐν ᾧ δὲ ἐπὶ τέλους πρὸς τὴν Νέμεσιν
καὶ τὴν Μερόπην ἤλπιζες διὰ παντὸς
νὰ συνδιαλλαγῇς, εἰς τὸν φυγάδα της
υἱὸν μεταβιβάζων τὸ διάδημα
τῆς Μεσσηνίας, ἦλθε τὴν βασιλικὴν
νὰ ἀπολαύσῃ χάριν σου καὶ εὔνοιαν
καὶ προστασίαν, ὄχι ὁ διάδοχος,
ἀλλὰ ὁ δολοφόνος. Ὦ! τὸν δάκτυλον

τον τιμωρόν σας, ὦ θεοὶ ἀθάνατοι.
ἀναγνωρίζω. Ὅ τις ἅπαξ ἥνωσε
μὲ τοὺς φονεῖς τὴν τύχην του. μὲ τοὺς φονεῖς
θὰ μένῃ ἡνωμένος. Τὸ κακούργημα
κακούργημα γεννᾷ, καὶ ἐκ τοῦ αἵματος
βλαστάνει αἷμα. Ἐρυθρὸς ὁ δρόμος σου
ἐβάφη, Πολυφόντα. Σὺ τὴν τροχιὰν
πρὸ τῶν ποδῶν σου ταύτην τὴν αἱματηρὰν
ἠνέωξας, ἣν οἱ θεοὶ εἰς ἄβυσσον
μετέβαλον φρικώδη, ὅθεν δύναμις
θνητοῦ νὰ σ' ἐξαγάγῃ δὲν ἰσχύει τις.
Καὶ ἡ Μερόπ' ἡ σύζυγος, ἡ ἄνασσα,
ἡ μήτηρ ἡ ἠπηλπισμένη; ἡ γυνὴ
ἐκείνη τέλος, ὑπὲρ ἧς ἐτόλμησα
τὰ πάντα, καὶ εἰς ταύτην τοῦ ἐγκλήματος
τὴν ἄβυσσον ἐρρίφθην; Τὴν καρδίαν μου
εἰς ποίαν ἀγωνίαν, οἴμοι! ἔθεσε·
σκληρὰ ἡ ἀπαισία αὕτη συμφορά!
Ἀνάγκη σιδηρᾶ καὶ ἀναπόφευκτος.
ἢ τῆς ξενίας ν' ἀθετήσω τὸν θεσμὸν
καὶ ἱκεσίας τοῦτον, καὶ τὸν ὅρκον μου
νὰ παραβῶ, ὃν πρὸς τὸν ξένον ὤμοσα,
ἢ τὴν φωνὴν νὰ πνίξω τὴν ἐνδόμυχον,
καὶ νὰ κωφεύσω πρὸς τὸν ἄγριον θυμόν,
πρὸς τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὰ δάκρυα
τῆς βασιλίσσης, τῆς συζύγου, τῆς μητρός.
Οὐδὲν νὰ πράξω δύναμαι, οὐδὲν τολμῶ,
καὶ ὅμως ἐκ τῶν δύο τούτων ἄφευκτον
ἓν νὰ ἐκλέξω. Πόσον τὸ διάδημα
βαρύνει τοῦτο τοῦ Κρεσφόντου, ὦ θεοί,
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου! Ὤ, εἶνε βαρύ!
διότι ἐκυλίσθη εἰς τὸ αἷμα, φεῦ!
ἐκείνου ὅστις τὸ ἐφόρ'. Εἶνε βαρύ,

διότι ἐπ' αὐτοῦ βαρύνει ἔγκλημα.
Εἶνε βαρύ, διότι νέον εἰς αὐτὸ
ἀνήρτησα φρικῶδες πάλιν ἔγκλημα,
ὄχι οἰκεῖον, ξένον καὶ ἀλλότριον.
Καὶ διὰ τί; Διότι — Ἆ! οὐδέποτε!
Μακρὰν μακρὰν τοῦ ἄγους τούτου, βασιλεῦ,
μακρὰν τοῦ φόνου τούτου. Εἰς τὸν οἶκόν μου
πάντ' ἄλλον πέμψον ξένον καὶ ἱκέτην σου,
ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ μὴ τοῦτον, τοῦτον μόνον μή!
Ὁ κύβος ἀνερρίφθη! Οἱ Μεσσήνιοι
καὶ ἡ Μερόπη πλέον δὲν θὰ εἴπωσιν,
ὅτι ὁ Πολυφόντης εἰς τὸν οἶκόν του
τοῦ ἀτυχοῦς ξενίζει βασιλόπαιδος
τὸν δολοφόνον, ὄχι. Ὁ ἀπάνθρωπος
κακοῦργος καὶ θρασὺς τοῦ κακουργήματος
ἐδῶ θὰ δώσῃ δίκην καὶ αὐθημερόν.
Εἰς δὲ τὸ αἷμα τοῦ σκληροῦ τοῦ τέκνου της
φονέως ἡ Μερόπη τὴν φιλέκδικον
καὶ φλογεράν της δίψαν θέλει σβέσῃ. Ναί,
μὰ τοὺς θεοὺς ὀμνύω τοὐρανοῦ, τῆς γῆς
καὶ τοὺς ἐν Ἅδου. Εἶπον.
(Ἐξέρχεται τῆς σκηνῆς).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΕΡΟΠΗ καὶ ΛΥΚΟΡΤΑΣ

ΜΕΡ. Λέγε, γηραιέ.
ΛΥΚ. Ἰδοὺ ἐγώ.
Δὲν εἶναι δορυφόρος τις
ἢ φύλαξ πέριξ;
(Περιβλέπει)
ΜΕΡ. Μόνοι εἴμεθα ἐδῶ.
Ἀφόβως νὰ λαλήσῃς, γέρον, δύνασαι.

Ποῦ ἦσο; τίνας εἶδες; τί κατώρθωσας;
Εἰπὲ συντόμως πάντα, ἐπειδὴ καιρὸν
δὲν ἔχομεν καὶ τόπον.

ΛΥΚ. Ἄκουσον εἰς τρεῖς
τὰ πάντα λέξεις νὰ σοὶ εἴπω, ἄνασσα.
Τὰ πάντα εἶνε ἕτοιμα, κ' ἓν νεῦμά σου
οἱ συνωμόται ἀναμένουσι. Νεκρὸν
τὸν Αἴπυτον οἱ πλεῖστ' ὑπολαμβάνουσιν,
ἀλλὰ οἱ κομματάρχαι τὴν ἀλήθειαν
γνωρίζουσιν. Ἀπόψε εἰς Στενύκλαρον
ἁπανταχόθεν συνωμόται θέλουσι
συνέλθῃ ἄνδρες ἔνοπλοι τρισχίλιοι,
καὶ ὄχι μόνον ἐκ τῆς περιχώρου γῆς,
ἀλλὰ καὶ ἀλλαχόθεν. Μῖσος ἄσπονδον
κατὰ τοῦ Πολυφόντου πνέει σύμπασα
ἡ Μεσσηνία, ὄχι ἡ περίχωρος
τῆς Στενυκλάρου μόνον. Διὰ τοῦτο καὶ
μᾶς πέμπει ἐπικούρους εἰς Στενύκλαρον
τὸ Ῥίον, ἡ Μεσσόλα, ἡ Ὑάμεια
κ' ἡ Πύλος. Οἱ ἐλεύθεροι Μεσσήνιοι
τῶν ὑποδούλων ἐλεοῦσιν ἀδελφῶν
τὴν τύχην. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισαν
ἢ καὶ αὐτοὶ τὰ ἔσχατα νὰ πάθωσιν,
ἢ τὸν ζυγὸν τῶν Δωριέων τὸν βαρὺν
συντρίψαντες τὸν θρόνον ν' ἀναστήσωσι
τοῦ ἥρωος Κρεσφόντου, ὃν ἀνέτρεψεν
ὁ τῆς δουλείας καὶ τῆς διαιρέσεως
τῆς δωρικῆς προστάτης καὶ ὑπέρμαχος,
ὁ Πολυφόντης. Μία πάντας ἱερὰ
ἐμπνέ' ἰδέα, εἷς σκοπός, ἓν αἴσθημα,
εἷς πόθος, ἡ ἑνότης· Οἱ Μεσσήνιοι
εἷς θέλουσι νὰ ἦνε ἀδιαίρετος
πανταχοῦ λαός, κοινὰ τὰ πάντα ἔχοντες,

ὡς μία εἶνε ἡ κοινή των μήτηρ γῆ
Τὸ σύνθημά των εἶνε : ἓν βασίλειον.
εἷς θρόνος, μία χώρα, εἷς λαός, καὶ εἷς
διὰ τοὺς πάντας νόμος.

ΜΕΡ. Γέρον, ἄριστα.
Ναί, εἷς λαός, εἷς νόμος, ἓν βασίλειον,
καὶ μία Μεσσηνία Τοῦτο ἔλεγε,
τοῦτο ἐπόθει, τοῦτο ἐπεδίωξε
καὶ ὁ Κρεσφόντης, ἀλλὰ διὰ τοῦτο καί.
Λυκόρτα, ὁ Κρεσφόντης ἔπεσε.

ΛΥΚ. Ποτὲ
ὁ βασιλεὺς δὲν πίπτει, ὅστις ἔπεσεν
ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἐνεργῶν, ὦ ἄνασσα·
Εἰς τὴν καρδίαν ἵσταται τοῦ ἔθνους του
ὀρθὸς ὡς ἀνδριάς, ὃν παρερχόμενος
ὁ χρόνος παραδίδ' εἰς τοὺς μετέπειτα
λαμπρότερον αἰῶνας. Ὁ Κρεσφόντης ἂν
νεκρὸς ἐν τάφῳ κεῖται, ζῇ τὸ πνεῦμά του,
γιγάντειον ἐκεῖθεν ἀνιστάμενον,
διότι γίγας εἰς κληρονομίαν του
παρέλαβε τὸ πνεῦμα τοῦτο, ὁ λαός.

ΜΕΡ. Ὑπὸ τὸ γῆρας ἔκυψε τὸ σῶμά σου,
ἀλλ' ὄχι, γέρον, κ' ἡ μεγάλη σου ψυχή.

ΛΥΚ. Καὶ τὴν μικρὰν ψυχὴν μεγάλην, ἄνασσα,
ἡ μνήμη τρέφει τῶν μεγάλων ἡμερῶν.

ΜΕΡ. Αἱ ἀναμνήσεις εἶνε βάκτρον γήρατος,
ὡς αἱ ἐλπίδες πτέρυξ τῆς νεότητος.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἂν ἐμὲ τὸν γέροντα ὑπόπτερον
μετεωρίζει ἡ ἐλπίς, ὦ ἄνασσα,
μὴ ἄρα κλονουμένη σὺ βημάτιζε
ὡς δύσελπις πρεσβῦτις. Τὸν βαρὺν ζυγὸν
τῆς τυραννίας ἀποσείει σήμερον

ἡ Μεσσηνία· θάρρει, καὶ ὁ τύραννος,
ὁ αἱμοβόρος τοῦ Κρεσφόντου σου φονεύς,
καὶ τῆς κληρονομίας τοῦ Αἰπύτου σου
τῆς πατρικῆς ὁ ἅρπαξ, δίκην ἄφευκτον
ἐκτίνει τέλος τῶν κακουργιῶν του!

ΜΕΡ. Πῶς;

ΛΥΚ. Ὁ Πολυφόντης σήμερον φονεύεται.

ΜΕΡ. Λυκόρτα, εἶνε φοβερὸς ὁ λόγος σου.

ΛΥΚ. ἀλλ' ἀσφαλής, βασίλισσα, καὶ βέβαιος.

ΜΕΡ. Ἀρκεῖ ἡ ἐξορία, ἢ ἡ κάθειρξις.

ΛΥΚ. εἰς τὴν Μερόπην, ὄχι καὶ εἰς τὸν λαόν.

ΜΕΡ. Φρονίμως δὲν ἐσκέφθησαν οἱ φίλοι μας.

ΛΥΚ. ἀλλὰ δικαίως

ΜΕΡ. Τὸ δικαίωμα ἐγὼ
τῆς δίκης ἔχω καὶ ποινῆς, ἀλλ' ὄχι σεῖς.

ΛΥΚ. Χθὲς ἄλλο εἶχε φρόνημα ἡ ἄνασσα.

ΜΕΡ. Χθὲς ἐθρηνοῦμεν ὡς νεκρὸν τὸν Αἴπυτον.

ΛΥΚ. Νεκρὸν θὰ τὸν θρηνήσῃς, μῆτερ τάλαινα,
ἂν οὕτω συμπαθῇς τὸν δολοφόνον του.

ΜΕΡ. Εὐφήμει, γέρον.

ΛΥΚ. Εἶπον μόνον τὸ κακόν.
ἀλλ' ἄλλος θὰ τὸ πράξῃ σιωπῶν ποτε.

ΜΕΡ. Τὰ πεπραγμένα τιμωρεῖ ὁ δίκαιος.
Λυκόρτα, ὄχι καὶ τὰ πραχθησόμενα.

ΛΥΚ. Εἰς πεπραγμένων ἔνδειαν ἡ τιμωρὸς
τοῦ Πολυφόντου Δίκη δὲν θὰ εὑρεθῇ.

ΜΕΡ. Ὦ, ποία πάλιν αἰσθημάτων κ' ἰδεῶν
φρικώδης τρικυμία τὴν καρδίαν μου
σαλεύει καὶ ταράττει. Γέρον ἄτεγκτε,
ἀμείλικτε, λιθίνην ἔχεις, σιδηρᾶν.

καρδίαν; Ὑμεναίου δᾷδες ἱεραὶ
ἀνήφθησαν ἔμπρός μας, καὶ γαμήλιος
δεσμὸς στεφάνων περιέβαλεν ἐμὲ
κ' ἐκεῖνον. Εἶνε, γέρον, σύζυγος ἐμοῦ
ὁ Πολυφόντης. Ἔκπτωτος τοῦ θρόνου του
ἀλλὰ ζῶν ἔστω. Τοῦτο ἀπεφάσισα.

ΛΥΚ. Ὦ φρένες κοῦφαι γυναικῶν καὶ ἄστατοι!

ΜΕΡ. Ὢ φρόνημα καὶ ῥῆμα τῶν ἀνδρῶν θρασύ!

ΛΥΚ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὸ προσωπεῖον ἔπεσε
τὸ ἔντεχνον τῆς χήρας τοῦ Κρεσφόντου μου,
κ' ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὸν ἐλεύθερον
πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ τυράννου λόγου νῦν.
Τὸ πένθος λοιπόν, ὅπερ ἐπεδείκνυτο
ἡ χήρα τοῦ Κρεσφόντου, ἦν ὑπόκρισις.
Πολιτικὴ ἀνάγκη ὄχι τὸ λοιπόν,
οὐδὲ παρακινήσεις τοῦ πατρός, οὐδὲ
φροντὶς πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ θλίβοντος
τοῦ Μεσσηνιακοῦ λαοῦ τὸν τράχηλον
ζυγοῦ ποτε, οὐδ' ἄλλο τι παρόμοιον
τὴν χεῖρα νὰ δεχθῇ σὲ παρεκίνησε
τοῦ Πολυφόντου, χεῖρα αἷμα στάζουσαν
ἀκόμη ἐκ τοῦ φόνου τοῦ συζύγου σου,
ἀλλ' ἔρως, αἰσχρὸς ἔρως καὶ ἀνόσιος.

ΜΕΡ. Εἶνε συκοφαντία. Εἰς τὸ αἷμα τοῦ
Κρεσφόντου ἄλλοι ἔβαψαν τὰς χεῖράς των,
ὁ Πολυφόντης ὄχι.

ΛΥΚ. Τὴν ἀκούετε,
θεοί; Ὁ Πολυφόντης ὄχι! Καὶ τολμᾷ
τὸ ψεῦδός της νὰ λέγῃ τοῦτο ἔμπροσθεν
ἐμοῦ, ὅστις μὲ τούτους μου τοὺς ὀφθαλμοὺς
ὑπὸ τὴν δολοφόνον εἶδον μάχαιραν
τοῦ Πολυφόντου πίπτοντα τὸν ἄνακτα

Κρεσφόντην, κ' εἰς τὸ αἷμα κυλιόμενον
αὐτοῦ ἐδῶ, εἰς ταῦτα ταπετρόπαια
ἀνάκτορα! Ὦ! μάτην ἄρα ἔφαγον
τὸν ἄρτον τὸν πικρόν, μάτην ἐλεύκανα
μακρὰν τῆς γενεθλίας γῆς τὰς τρίχας μου,
ἐλπίζων τὴν στιγμὴν τῆς ἐκδικήσεως
τοῦ αἵματός σου ταύτην εἰς τὸ γῆράς μου
νὰ ἴδω, μάτην! Ἡ ἐλπίς μου ἔπεσε,
καὶ ἔπρεπε νὰ πέσῃ, ἐπειδὴ γυνὴ
τὸ μόνον τῆς ἐλπίδος ἦτο στήριγμα.
Κ' ἐγὼ μὲν ὅσονοὔπω, ἄναξ φίλτατε,
τὴν Μεσσηνίαν κατὰ τοῦ φονέως σου
κινῶν καὶ ἀποθνήσκων, ἔρχομαι πρὸς σέ,
εἰς Ἅδου κάτω. Σὺ δὲ πέμψον κάτωθεν
ἐκ τοῦ Ταρτάρου τὰς θεὰς τὰς στυγερὰς
κατὰ τοῦ ζεύγους τούτου, ὅπερ μιαρῶς
τὴν κοίτην σου ἐμόλυνε καὶ σήμερον
μολύνει ἔτι. Ἡ φρικώδης ὄψις των
ἂς θραύσῃ ἐκ τοῦ τρόμου τὴν καρδίαν των
καὶ ἂς σαλεύσῃ πλήξασα τὰς φρένας των·
ἡ ὀφιοειδὴς τὴν νύκτα κόμη των
ὡς ἐχιδνῶν ἂς περιβάλῃ δίκτυον
τὴν μιαράν των κοίτην, καὶ τὸ βλέφαρον
ὀρθὸν ἡ φρίκη ἂς κρατῇ καὶ ἄγρυπνον,
καὶ ὕπνος μὴ τὸ κλείσῃ μηδὲ νυσταγμός.
(Ἡ Μερ. *μένει ἔντρομος καὶ ἀτενὴς ἔχουσα τὸ βλέμμα πρὸ ἑαυτῆς*).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΜΕΡΟΠΗ καὶ ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

ΠΟΛ. Μερόπη! — Ἡ ὀδύνη τὸν κατέβαλε
καὶ ἡ ἀπελπισία. — Ὦ! μετρίασον
τὸ πένθος σου, Μερόπη μου. Μή, ἄνθρωποι
θνητοὶ πλασθέντες τρέφωμεν ἀθάνατον

τὴν θλίψιν καὶ τὸ πένθος. Στρέψαν τὄμμα σου
Μερόπη. Ὦ Μερόπη!

ΜΕΡ. Τ' ὄνομά μου τίς
φωνεῖ;

(Νῦν πρῶτον στραφεῖσα καὶ ἰδοῦσα τὸν Πολυφόντην).

Μακράν! ὀπίσω! Αἷμα στάζουσιν
αἱ μιαραί σου χεῖρες!

ΠΟΛ. Εἶναι καθαραὶ
τοῦ αἵματος τοῦ τέκνου σου αἱ χεῖρές μου.
Μερόπη, εἶμ' ἀθῶος. Ὅπως σύ, κ' ἐγὼ
τὸν δολοφόνον φρίττω, καὶ τὸν Αἴπυτον
θρηνῶ ἐπίσης, ὅπως σύ.

ΜΕΡ. (πρὸς ἑαυτήν). Τὸν Αἴπυτον;!
Τὸν Αἴπυτόν μου, ὤ, πῶς ἦτο δυνατὸν
νὰ λησμονήσω. ἔστω μόνον καὶ στιγμήν:!
—Ἀκόμ' ἠχοῦσιν εἰς τὰ ὦτα ἔναυλοι
τοῦ γέροντος οἱ λόγοι κ' οἱ φρικώδεις του
ἀραί! Ἀκόμη φρίττω!

ΠΟΛ. Ἄνασσ', ἄκουσον.

ΜΕΡ. Σ' ἀκούω, ἄναξ.

ΠΟΛ. Πόσον σὲ ἠγάπησα
καὶ σ' ἀγαπῶ, Μερόπη, τὸ γνωρίζεις σύ.

ΜΕΡ. Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν τὸ γνωρίζω, ὅλαι σου
τὸ μαρτυροῦν αἱ πράξεις. Ὄντως ἔρωτος
σοὶ πρέπουν λόγοι, Πολυφόντα, σήμερον.

ΠΟΛ. Ὦ! μὴ τὰς λέξεις ταύτας τὰς μεστὰς χολῆς,
τὸ βλέμμα αὐτὸ τοῦ μίσους μή, Μερόπη μου.
Τὰ πράγματα δὲν εἶνε, ὡς σοὶ φαίνονται.
Μὲ κατακρίνεις, μὲ καταδικάζεις νῦν·
διότι ἐξετάζεις τὰ φαινόμενα,
διότι δὲν μ' ἀκούεις. Ὦ! ἂν μ' ἤκουες,
ἂν ἡ παραφορά σου δὲν ἐθόλωνε

την κρίσιν την ορθήν του, κ' εις τας φλέβας σου
το αίμ' αν το θερμόν σου δεν εκόχλαζε
τόσον ευκόλως, και δεν έρρεε ταχύ,
γοργόν, ορμητικόν και ακατάσχετον!
Μερόπη, άκουσόν με, αλλά ήσυχος.
Δεν είνε, όχι, μιαραί αι χείρές μου,
ουδ' αίμ' αθώον, όπως είπες στάζουσιν.
'Αθώος όλως είμ' από του αίματος
του προσφιλούς υιού σου μα τον ύπατον
πατέρα των θεών, όστις μ' εβίασε
τον δολοφόνον ακουσίως ν' ανεχθώ
εντός των ανακτόρων. Πλην, Μερόπη μου,
με του κακούργου την απαίσιον μορφήν
την μητρικήν καρδίαν σου πλειότερον
να βασανίζω δεν ηνέχθην και ιδού,
ει και εν μέσω απαισίων οιωνών
και φοβερών εντός προαισθημάτων μου,
και την θυσίαν όμως ταύτην άσμενος
προσφέρω νυν ιδού εις την αγάπην σου.
'Από του δολοφόνου πάσαν σκέπην μου
και προστασίαν αίρω. Εις τα ανάκτορα
ο μέχρι τούδε ξένος και ικέτης μου
δεν είναι πλέον· μόνον του Αιπύτου σου
ο δολοφόνος έμεινε. Τον μιαρόν
κακούργον τούτον εις την εξουσίαν σου,
Μερόπη, παραδίδω.

ΜΕΡ. Είνε αληθές;

ΠΟΛ. 'Ο δολοφόνος είνε εις τας χείράς σου,
Μερόπη. Σβέσον όλην εις το αίμά του
την φλόγα της δικαίας εκδικήσεως,
ήτις καταβιβρώσκει την καρδίαν σου.

ΜΕΡ. 'Από καρδίας, βασιλεύ, τ' ευγνωμονώ.

ΠΛΑ. Λοιπόν, φιλτάτη σύζυγε, μετρίασον

τὴν θλῖψίν σου, κ' εἰς τὸ ἑξῆς ὑπόνοιά
εἰς τὴν ψυχήν σου μὴ φαρμακερά ποτὲ
παρεισερπύσῃ πλέον.

ΜΕΡ. Ὄχι, βασιλεῦ.

ΠΟΛ. Πλὴν χαίρω καὶ θαυμάζω τοῦτο, ἄνασσα,
τὸ ἥσυχόν σου ἦθος καὶ τὸ ἥμερον.

ΜΕΡ. Ὁ χρόνος θραύει τῆς ὀδύνης τὴν αἰχμήν.
ὦ ἄναξ, ἐπὶ τέλους, καὶ ψυχρὸς ὁ νοῦς
καθυποτάσσει τὴν καρδίαν τὴν θερμήν.

ΠΟΛ. Ἂν τὴν λαμπρὰν τῆς Μεσσηνίας ἄνασσαν
ἔβλεπον μόνον τέως, καὶ ἀκούω νῦν.
Δὶς βασιλεύει ὅστις ὄχι τῶν λαῶν,
ἀλλὰ καὶ τῶν παθῶν του εἶνε κύριος.
Ἂν εἶσαι μήτηρ, εἶσαι καὶ βασίλισσα
συγχρόνως, ὦ Μερόπη· καὶ τοῦ μιαροῦ
τὸ αἷμα δολοφόνου ἡ αἱμοβαφὴς
χεὶρ τοῦ δημίου, ὄχι τῆς Μερόπης μου
νὰ χύσῃ πρέπει

ΜΕΡ. Βασιλεῦ, τί ἐννοεῖς;

ΠΟΛ. Τὸν φόνον τοῦ κακούργου δὲν ἁρμόζ' εἰς σὲ
νὰ ἐκτελέσῃς.

ΜΕΡ. Τί ἀκούω, ὦ θεοί;
Ὁ ξένος, ὁ ἱκέτης— ;

ΠΟΛ. Τοῦ Αἰπύτου σου
ὁ δολοφόνος—

ΜΕΡ. Ναί, Εἰπέ— ;

ΠΟΛ. φονεύεται.

ΜΕΡ. Φονεύεται;

ΠΟΛ. Μερόπη, ναί, φονεύεται.
Καὶ τὴν θυσίαν ταύτην εἰς τὸν ἔρωτα
προσφέρω τῆς συζύγου μου.

ΜΕΡ. Σ' εὐχαριστῶ.

(Καθ' ἑαυτήν),

'Απάνθρωπε! —

(Γεγωνός). Μερόπη, ὤ! φονεύεται!

ΠΟΛ. Καὶ παρευθύς, Μερόπη. Ὅρκον ὤμοσα
εἰς τοὺς θεοὺς φρικτόν. Μὴ πλέον δίσταζε,
Ὦ, πίστευσόν μοι.

ΜΕΡ. Πολυφόντα, —

ΠΟΛ. Παύουσιν,
οἱ στεναγμοί. ναί, παύουν τῆς φιλτάτης μου
Μερόπης καὶ τὰ δάκρυα. Τοῦ τέκνου σου
ὁ δολοφόνος ἀποθνήσκει πάραυτα,
μὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ θεῶν τὸν ὕπατον
πατέρα σοὶ ὁρκίζομαι, Μερόπη μου.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ τῆς προλαβούσης σκηνῆς καὶ ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

ΕΥΡ. Ὁ ξένος καὶ ἱκέτης —

ΜΕΡ. Λέγε,

ΕΥΡ. ἄνασσα,
ὁ Αἰτωλὸς ὁ δολοφόνος δέσμιος
ἐκ τοῦ βωμοῦ ἀπάγεται εἰς θάνατον.

ΜΕΡ. (ὁρμῶσα ἐκτός). Νὰ μὴ ἐξέλθῃ. Δορυφόροι!

ΠΟΛ. Ἄνασσα,
ποῦ τρέχεις; Τὸν ἀπάγουσιν εἰς θάνατον,
ἔσο βεβαία ἀσφαλῆ, Μερόπη μου,

ΜΕΡ. Κακοῦργε, δολοφόνε!

(πρὸς ἑαυτήν). Ὦ αἰώνιοι
θεοί!

(Γεγωνός). Ζητεῖται νὰ τὸν φυγαδεύσετε.
Ἐδῶ, ἐδῶ νὰ ἔλθῃ. — Ὦ, ποῦ εἶναι, ποῦ;
Νὰ τὸν φονεύσω θέλω μὲ τὰς χεῖράς μου
ἐγώ.

ΠΟΛ. Μερόπη, μεῖνον.

(Πρὸς τοὺς δορυφόρους) Τὸν κατάδικον

ὁ δήμιος νὰ φέρῃ κ' οἱ φρουροὶ ἐδῶ.

('Εξέρχονται δορυφόροι).

ΜΕΡ. (κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν Εὐρ.)

Πρὸς τὸν Λυκόρταν, Εὐρυμέδη, τάχυνον.

'Ο Πολυφόντης μελετᾷ τὸν Αἴπυτον

νὰ θανατώσῃ, εἰπέ τῳ Αράμε, πτέρωσον

τοὺς πόδας σου.

('Η Εὐρυμέδη ἐξέρχεται. 'Η Μερόπη πρὸς ἑαυτήν).

Ὦ, κράτησον, καρδία μου.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Οἱ τῆς προηγουμένης σκηνῆς, πλὴν τῆς ΕΥΡΥΜΕΔΗΣ)

ΠΟΛ. Ἂν ἀμφιβάλλῃς, εἰς τὸν τόπον δύνασαι

τῆς καταδίκης παρακολουθήσασα

τὸν θάνατον νὰ ἴδῃς τοῦ κακούργου. Πλὴν

αὐτὴ σὺ μὴ τολμήσῃς κατ' ἐκείνου τι,

Μερόπη. Δὲν ἁρμόζ' εἰς τὴν βασίλισσαν.

ΣΚΗΚΗ ΕΚΤΗ

Οἱ τῆς προλαβούσης σκηνῆς καὶ ΑΙΠ. δέσμιος προσαχθεὶς ὑπὸ δεριφ

ΠΟΛ. 'Ιδού, Μερόπη, ἦλθον.

ΜΕΡ. Πολυφόντα μου,

σ' εὐχαριστῶ. Ἂς μένῃ ὁ κατάδικος,

ὦ βασιλεῦ, αὐτοῦ.

ΠΟΛ. (Πρὸς τοὺς περὶ τὸν Αἴπυτον δορυφόρους).

'Ενταῦθα μένετε.

(Οἱ δορυφόροι μένουσι μετὰ τοῦ Αἰπύτ. εἰς τὰ μύχια τῆς σκηνῆς).

ΜΕΡ 'Αγαπητέ μου Πολυφόντα, κάθισον

ἐδῶ ἐγγύς μου.

(Κάθηνται ἀμφότεροι εἰς ἀνάκλιντρον).

Ἄκουσον.

ΠΟΛ. Μερόπη μου,
ὁμίλει σὲ ἀκούω.

ΜΕΡ. Ἡ καρδία μου
εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν θυσίαν σου
αἰσθάνεται βαθεῖαν, ἀνεξάλειπτον.
Τοσαῦτα μέχρι τοῦδε τῆς ἀγάπης σου
δείγματα μοὶ παρέσχες, τόσας χάριτας
εἰς σὲ ὀφείλω, ὥστε νέαν παρὰ σοῦ
θυσίαν, νέαν χάριν, τὸ αἰσθάνομαι,
νὰ σὲ ζητήσω, βασιλεῦ, δὲν ἔπρεπεν.
Ἀλλ' ὅμως τόσ' ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου
ἀείποτε ἐφάνη καὶ ἐπιείκεια,
ὥστε καὶ νέαν χάριν ἐνθαρρύνομαι
νὰ σὲ ζητήσω.

ΠΟΛ. Λέγε μόνον.

ΜΕΡ. Ἄκουσον.
Τὸν θάνατον τοῦ ξένου ἀπεφάσισας
ἀμετατρέπτως;

ΠΟΛ. Ὄχι τὸ ἀπεφάσισα,
τὸ ὤμοσα, σοὶ εἶπον.

ΜΕΡ. Καὶ ὁ ὅρκος σου
αὐτός —;

ΠΟΛ. Μερόπη εἶνε ὅρκος ἄλυτος
καὶ ἱερός. Τί θέλεις; Λέγε, ἄνασσα.

ΜΕΡ. Νὰ μοὶ χαρίσῃς τοῦ φονέως τὴν ζωήν.

ΠΟΛ. Ἡ ἀκοή, Μερόπη, δὲν μ' ἠπάτησε;

ΜΕΡ. Ναί, χάρισόν μοι, δός μοι τὴν ζωὴν ἑνὸς
κακούργου δυστυχοῦς.

ΠΟΛ. (ἐγερθεὶς ἐν βίᾳ, μετ' αὐτὸν δὲ καὶ ἡ Μερόπη).
Ἐδῶ μυστήριον
ἀπαίσιόν τι κρύπτεται, μὰ τοὺς θεούς,

ΜΕΡ. (καθ' ἑαυτήν). Τί ἔπραξα ἐγὼ ἡ ἀπερίσκεπτος;
Ἤ μήπως ἤδη—ὦ Ζεῦ ἀλεξίκακε,
τὸ τέκνον μου σὺ σκέπε ἐλεῶν ἐμέ!—
ἢ μήπως ἀνεκάλυψε τὸν Αἴπυτον;

ΠΟΛ. Ἢ σύ, Μερόπη, ἔχασες τὰς φρένας σου!

ΜΕΡ. Οὐδὲν ἐκ τούτων γυναικὸς συμπάθεια.

ΠΟΛ. Ὁ δολοφόνος ἀποθνήσει πάραυτα,
Μερόπη. Τὸ ὡρκίσθην.

ΜΕΡ. Σὲ παρακαλῶ,—

ΠΟΛ. Εἰς μάτην.

ΜΕΡ. Σ' ἱκετεύω,—

ΠΟΛ. Εἶν' ἀδύνατον.

ΜΕΡ. Ὦ βασιλεῦ,—

ΠΟΛ. Μὴ μάτην μόχθει, ἄνασσα.
Ἂν τὴν ἀδυναμίαν καὶ κουφόνοιαν
ὡς τώρα εἶχον νὰ συμπαραφέρωμαι
εἰς τὴν συχνὴν παλίρροιαν καὶ ἄμπωτιν,
Μερόπη, τῶν φρενῶν καὶ τῆς καρδίας σου
ὡς σκάφος ἀκυβέρνητον, εἰς τὸ ἑξῆς
ἔσο ἑτοίμη εἰς τοῦ βασιλέως σου
νὰ ὑποκύπτῃς σιδηρᾶν τὴν θέλησιν.
Μωρὸς ὁ ἰδιώτης, ὅστις δέχεται
νὰ πηδαλιουχῆται ὑπὸ γυναικός,
ἀλλὰ παράφρων ἄντικρυς ὁ βασιλεύς.
Σοῦ χάριν πρὸ ὀλίγου ἱερόσυλος
κ' ἐπίορκος, τὰς φλόγας ἐπεκρέμασα
καὶ τὴν ὀργὴν ἐπάνω μου τὴν φοβερὰν
τοῦ τῶν θεῶν μεγίστου. Νῦν ἐπίορκος
νὰ γίνω πάλιν ἀπαιτεῖς καὶ δεύτερον.

ΜΕΡ. Ὦ ἄναξ, ἄκουσόν με.

ΠΟΛ. Ματαιοπονεῖς.

ΜΕΡ. Δὲν θέλω τὴν ζωήν του. Ὦ, ἂς φονευθῇ,

ἀλλ' ὄχι τώρα, ὄχι, Πολυφόντα μου
τὴν ἀποφράδ' αὐτὴν ἡμέραν, αὔριον.
Τὴν χάριν δός μοι τὴν μικρὰν καὶ ἄσημον,
σὲ ἱκετεύω, σ' ἱκετεύ' ἡ ἄνασσα,
ἡ φίλη σύζυγός σου, ἡ Μερόπη σου.

ΠΟΛ. Ὁ Τηλεφόντης πάραυτα φονεύεται
Θεώρει ἤδη τὸν κακοῦργον ὡς νεκρόν.
(Πρὸς τοὺς περὶ τὸν Αἴπυτον δορυφόρους).
Ἐμπρός, φρουροί.

ΜΕΡ. Θεοί!
(Καθ' ἑαυτήν). Εἶνε ἀδύνατον.
Ὢ, ποία φρίκη!
(γεγωνός) Πολυφόντα, πρὸς θεῶν—,

ΠΟΛ Εἶσαι παιδίον—ποῖον αἶσχος, ἄνασσα!—
εἶσαι παιδίον, εἶσαι θάλασσ' ἄστατος,
ἀγρία, μαινομένη. Τὰς ὁρμάς σου τὰς
ἀλόγους ταύτας καὶ παραφοράς,—ἰδού,
σοὶ τὸ ἐκμυστηρεύομαι καὶ μάθε το—
τάς ἐβαρύνθην, ἐβαρύνθην σὲ αὐτήν,
σὲ ἀπεστράφην.

ΜΕΡ. Σ' ἱκετεύω, φίλτατε,
ἀγαπητέ μου ἄναξ, Πολυφόντα μου!—

ΠΟΛ (πρὸς τοὺς περὶ τὸν Αἴπυτον δορυφόρους).
Τὸν ξένον, δορυφόρον, ἀπαγάγετε
εἰς θάνατον.

ΜΕΡ. (δραμοῦσα πρὸς τοὺς δορυφόρους).
Σταθῆτε.

ΠΟΛ. (πρὸς τοὺς αὐτούς) Μὲ ἠκούσατε;

ΜΕΡ. (ὁμοίως). Σταθῆτε. Δορυφόροι, μὲ τὴν κεφαλὴν
ἑκάστην τρίχα θὰ πληρώσετε.

ΠΟΛ. (ὁμοίως) Ἐξέλθετε.
(Ὁ Πολυφόντης ὁρμᾷ κατὰ τῶν δορυφόρων).

ΜΕΡ. Τρέχει καὶ σταθεῖσα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν δορυφόρων τὸν ἐμποδίζει. Πρὸς τὸν Πολυφόντην :)

Μή.

(Πρὸς τοὺς δορυφόρους) Ἱκετεύω σᾶς φρουροί.
αὐτὸς εἶνε 'σκληρός· εἶνε ἀπάνθρωπος,
αὐτὸς εἶνε θηρίον, αὐτὸς ἔπιε
τὸ αἷμα τοῦ Κρεσφόντου καὶ τῶν τέκνων μου,
καὶ διὰ τοῦτο διψᾷ αἷμα· ἀλλὰ σεῖς,
σεῖς, ἔχετε καρδίαν, λυπηθῆτέ με.

ΠΟΛ. (Γυμνώσας τὸ ξίφος, ὅπερ ὅμως ἁρπάζει ἐκ τῆς λαβῆς καὶ προσπαθεῖ ν' ἀφαιρέσῃ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Πολυφόντου ἡ Μερόπη. 'Ο Πολυφόντης κινεῖται κατὰ τῶν δορυφόρων· ἀλλ' ἡ Μερόπη κρατοῦσα μὲ τὰς δύο της χεῖρας τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους σύρεται ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τῶν γονάτων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους).

Οἱ ἀπειθοῦντες εἰς τοῦ βασιλέως των
τὸν λόγον, θὰ ἐκπλύνουν μὲ τὸ αἷμά των
τὸ ἔγκλημά των.

(Οἱ δορυφόροι ἀπάγουσι τὸν Αἴπυτον διὰ τῆς θύρας τῶν ἀριστερῶν παρασκηνίων. Πρός τινος τῶν δορυφόρων, οἵτινες μένουσι φρουροὶ τῆς θύρας).

Σεῖς ἐνταῦθα μείνατε
φρουροὶ τῆς θύρας.

(Πρὸς τὴν Μερόπην). Ἄφες

(Ἡ Μερόπη κρατεῖ σφιγκτὰ μὲ τὰς δύο χεῖρας τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους τοῦ Πολυφόντου, ὅστις ἀπελπισθεὶς νὰ τὸ λάβῃ, τὸ παραιτεῖ). Τώρα λάβετο
Σοὶ εἶνε πλέον ἄχρηστον.

('Ο Πολυφόντης ἐξέρχεται διὰ τῆς μεσαίας καὶ κατὰ πρόσωπον τοῦ θεατοῦ θύρας τῆς σκηνῆς. 'Η Μερόπη ὁρμᾷ νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς θύρας τῶν ἀριστερῶν παρασκηνίων, ἀλλ' ἐμποδίζουσιν αὐτὴν οἱ φρουροί. 'Απελπισθεῖσα ἵσταται πρὸς μικρὸν ἄπελπις. 'Αλλὰ παρευθὺς ὁρμᾷ διὰ τῆς μεσαίας θύρας ἐκτὸς τῆς σκηνῆς. Μετ' ὀλίγον ἀκούεται ἔξωθεν τῆς σκηνῆς ἡ φωνὴ τοῦ Πολυφόντου :)

Μερόπη, μή!
Ἆ, τίγρις αἱμοβόρε, μὲ ἐφόνευσας!

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

('Ακούεται κρότος ἐκτὸς τῶν ἀριστερῶν παρασκηνίων. Οἱ δορυφόροι ἐξέρχονται πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, μεθ' ὃ ἀκούεται κλαγγὴ ὅπλων. Μετ' ὀλίγων εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν ἐκ τῶν ἀριστερῶν παρασκηνίων ὁ Αἴπυτος ξιφήρης, καὶ ὁ Λυκόρτας ξιφήρης καὶ ἐν πανοπλίᾳ, ἄγοντες συνωμότας Μεσσηνίους ἐνόπλους καὶ ξιφήρεις).

ΑΙΠΥΤΟΣ ΛΥΚΟΡΤΑΣ καὶ Μεσσήνιοι.

ΑΙΠ. Καὶ πάλιν τὴν ζωήν μου, πάτερ μου εἰς σὲ
ὀφείλω, —

ΛΥΚ. Παῦσον τὰς εὐχαριστήσεις σου,
πρὶν ἢ τὸ ἔργον συντελέσωμεν.

ΑΙΠ 'Η μήτηρ μου ποῦ εἶναι; ποῦ ὁ τύραννος;
Ἐμπρός, ὦ πάτερ.

(Κινοῦνται ὡς μέλλοντες νὰ διαβῶσιν εἰς τὰ δεξιὰ παρασκήνια. 'Εμβαίνει εἰς τὴν σκηνὴν διὰ τῆς μεσαίας πύλης ἔντρομος ἡ Εὐρυμέδη. Οἱ περὶ τὸν Λυκ. καὶ Αἴπ, ἰδόντες αὐτὴν ἐπέχουσι).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Οἱ τῆς προλαβούσης σκηνῆς καὶ ΕΥΡΥΜΕΔΗ

ΛΥΚ. Εὐρυμέδη, —

ΕΥΡ. Αἴπυτε,
Λυκόρτα, φρίκη, φρίκη! Εἰς τὸ αἷμα του
ὁ Πολυφόντης κεῖται!

ΑΙΠ. Τί;

ΛΥΚ. Αὐτόχειρ; πῶς;

ΑΙΠ. Ὦ, λέγε.

ΕΥΡ. 'Η Μερόπη τὸν ἐφόνευσε!

(Εἰσέρχεται διὰ τῆς μεσαίας πύλης εἰς τὴν σκηνὴν ἡ Μερόπη, κρατοῦσα εἰς τὴν δεξιάν της γυμνὸν καὶ αἱματοβαφὲς τὸ ξίφος τοῦ Πολυφόντου).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

Οἱ τῆς προλαβούσης σκηνῆς καὶ ΜΕΡΟΠΗ

ΜΕΡ. Ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου; Αἴπυτ', Αἴπυτε!

ΑΙΠ. Ὦ μῆτέρ μου φιλτάτη!

ΜΕΡ. Μὴ ἐκεῖνος—;

(Στρέφεται ἔντρομος πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν εἰσῆλθε. Ὦ,

ΛΥΚ. τὴν σεβασμίαν τέλος τοῦ Κρεσφόντου μου
ἀναγνωρίζω χήραν καὶ βασίλισσαν

ΜΕΡ. (πρὸς τὸν Αἴπυτον).
Ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου;

ΑΙΠ. Μῆτέρ μου,

ΜΕΡ. Εἰπέ.
Λυκόρτα, τὸν Κρεσφόντην δὲν ἐφόνευσεν
αὐτός,

ΛΥΚ. Ἄνασσα, ναί!

ΜΕΡ. Εἰπέ, τὰ τέκνα μου
καὶ τὸν υἱόν μου— Ὦ αἰώνιοι θεοί!
ποῦ εἶν' οἱ δορυφόροι καὶ ὁ Αἴπυτος;
Ἔλθετε!

(Προσπαθεῖ νὰ δράμῃ πρὸς τὰ ἀριστερὰ παρασκήνια, ἀλλὰ δὲν δύναται)

Ὦ! δὲν δύναμαι νὰ κινηθῶ.
Εἶνε νεκρὰ τὰ μέλη μου, κ' οἱ πόδες μου
βαρύνουσιν ὡς μόλυβδος—Ὦ! δράμετε—
ἐδῶ—ἐκεῖ—Λυκόρτα!—Ὦ! τὸ τέκνον μου
ποῦ εἶνε;

ΕΥΡ. Ὁ Λυκόρτας κ' οἱ Μεσσήνιοι
ἐκ τῶν χειρῶν τῶν δορυφόρων ἔσωσαν
τὸν Αἴπυτον, καὶ εἶν' ἐδῶ. Ἰδοὺ αὐτός,
Μερόπη.

ΑΙΠ. Μῆτέρ μου!

(Ἐκ τῆς χειρὸς τῆς Μερ. ἀναγνωρισάσης τὸν Αἴπ. ἐκπίπτει τὸ ξίφος)

ΜΕΡ. Υἱέ μου, τέκνον μου!

(Ὁ Αἴπ. καὶ ἡ Μερ. ῥίπτονται εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων)

[Καταπετάννυται ἡ αὐλαία].

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Αἴθουσα ἀνακτόρων ἡ ἄνευ τοῦ βωμοῦ].

ΕΥΡ. Κανεὶς δὲν εἶνέ που, κανεὶς δὲν ἔρχεται.
Ὁ τρόμος τώρα μόνον τῶν Ἡρακλειδῶν
τὰ ἔρημα κατῴκησεν ἀνάκτορα,
κ' εἰς τοὺς εὐρεῖς θαλάμους σύρει θῦμά του
ἀγωνιῶν κ' ἡμιθανὲς τὴν δυστυχῆ
Μερόπην. Ἀνοιχθῆτε σεῖς καὶ ῥεύσατε,
πηγαὶ δακρύων, ἂν ἀρκοῦν τὰ δάκρυα
εἰς τῆς πατρίδος καὶ τῆς βασιλίσσης μου
τὴν δυστυχίαν. Ὦ! εἰς ποίαν συμφορῶν
τὴν Μεσσηνίαν ἄβυσσον ἐκρήμνισεν
ἡ χεὶρ τῆς βασιλίσσης, ἣν παράφορος
κατὰ τοῦ Πολυφόντου μητρικὴ στοργὴ
ἐξώπλισε. Φρικώδης ἔξω σήμερον
τὴν νύκτα ὅλην πόλεμος ἐμφύλιος
λυμαίνεται τὴν πόλιν. Οἱ Μεσσήνιοι
τὸν φόνον τοῦ τυράννου ἅμ' ἀκούσαντες,
πολῖται συνωμόται καὶ περίοικοι,
τὴν ἀγορὰν κατέλαβον κραυγάζοντες,
τὴν Μεσσηνίαν κράτος ἓν ἐκήρυξαν
ἀπὸ τῆς Νέδας μέχρι τοῦ Ἀκρίτα, καὶ
παμβασιλέα ταύτης ἀνηγόρευσαν
τὸν Αἴπυτον. Ἐν τούτοις ἦλθε πρὸς αὐτοὺς
ὁ νέος βασιλεύς, καὶ διὰ κήρυκος
τῶν Δωρικῶν γερόντων τὴν ὑποταγὴν
ἐζήτησεν. Ἀλλὰ ν' ἀναγνωρίσωσι
τὸν νέον βασιλέα ὅλ' οἱ Δωριεῖς
ἠρνήθησαν, ἐν ὅσῳ ἡ Μερόπη ζῇ.
Ὁμολογοῦσιν, ὅτι εἶν' ὁ Αἴπυτος

ὁ μόνος Ἡρακλείδης· διὰ τοῦτο καὶ
μετὰ τοῦ Πολυφόντου ἤδη πρὸ μηνὸς
ὡς κληρονόμον καὶ διάδοχον αὐτὸν
διώρισαν του θρόνου. Τοῦτον ἤθελον
ἀνακηρύξῃ βασιλέα καὶ αὐτοὶ
τῆς Μεσσηνίας· ἀλλὰ ὅρκον ὤμοσαν
τοῦ Πολυφόντου ὡς τὸν φόνον ἤκουσαν,
κοινὸν οἱ Δωριεῖς, νὰ ἐκδικήσωσι
τὸν ἄδικόν του φόνον, τὸν φονέα του,
ὅστις ἤθελεν ἦνε, θανατώνοντες.
Ὁ Αἴπυτος ἀκούσας τὴν ἀπόκρισιν
τῶν Δωριέων ταύτων ἠγανάκτησε,
καὶ μανιώδης κατ' αὐτῶν ἐπέδραμεν.
Ὁ Ἄρης ἀμφοτέρων τότε τῶν λαῶν
τὸ μῖσος ἔτι μᾶλλον ἐξηρέθισεν.
εἰς ἀλληλοκτονίας ἡ Στενύκλαρος
σκηνὴν φρικώδη μετεβλήθη ἔκτοτε,
κ' ἡ γῆ τῆς Μεσσηνίας μήτηρ των κοινή,
μὲ τὸ ἀδελφικόν των αἷμα βρέχεται!
Ἡ δυστυχὴς Μερόπη ἀγνοῦσ' αὐτὰ
ἀκόμη, μόλις τὴν ὑπὸ τοῦ ἄνακτος
καὶ τῶν γερόντων Δωριέων ἔμαθεν
υἱοθεσίαν τοῦ Αἰπύτου, καὶ πικρᾶς
μεταμελείας ἕρμαιον τὴν φοβερὰν
μιαιοφονίαν ἐνθυμεῖται φρίττουσα.
Ὦ! πότε, ὦ θεοί, πότε θὰ εὕρωμεν
ἀπαλλαγὴν καὶ τέλος τούτων τῶν δεινῶν,

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΥΡΥΜΕΔΗ καὶ ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

ΛΥΚ. Ποῦ εἶνε, Εὐρυμέδη, ποῦ ὁ Αἴπυτος;

ΕΥΡ. Πλησίον τῆς Μερόπης ἥτις ἄγρυπνος
καὶ ἔντρομος τὴν νύκτ' αὐτὴν διήνυσε.

ΛΥΚ. Καιρὸς διὰ θωπείας ὄντως μητρινάς,
ἐν ᾧ ἡ Μεσσηνία καταστρέφεται.
ΕΥΡ. Λυκόρτα ποῦ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς
ποῦ ἔφθασεν, εἰπέ μοι. Οἱ Μεσσήνιοι
ἀνθίστανται ἀκόμη; ἀπεκρούσθησαν οἱ Δωρεῖς;
ΛΥΚ. Τὴν τύχην κλαῦσον, γηραιά,
τῆς δυστυχοῦς πατρίδος! Οἱ Μεσσήνιοι
ἐν ὅσῳ εἰς τὸ μέσον των ὁ Αἴπυτος
ὑπῆρχεν ὁδηγῶν αὐτούς, ἐμάχοντο
ἀνδρείως, ἀλλ᾽ ἀφ᾽ οὗ εἰς τὰ ἀνάκτορα
ὑπέστρεψεν ἐνταῦθα ὑπὸ σοῦ κληθείς,
διότι τὸν ἐζήτει ἡ βασίλισσα,
νὰ ὑποστῶσι μέχρι τέλους τὴν ὁρμὴν
τῶν Δωριέων πάντες δὲν κατώρθωσαν,
καὶ εἰς φυγὴν τραπέντες ἐγκατέλιπον
τὴν ἀγορὰν οἱ πλεῖστοι καὶ τὰς ἀγυιὰς
τῆς πόλεως· ὀλίγοι δὲ ἀνθίστανται
Μεσσήνιοι ἀκόμη, οἱ ἐκ τῶν χωρῶν
τῶν πέριξ συνωμόται. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
φοβοῦμαι μέχρι τέλους μὴ διαλυθοῦν,
ἐὰν δὲν σπεύσῃ πρὸς αὐτοὺς ὁ Αἴπυτος.
Ἀλλὰ ποῦ εἶνε; λέγε.
ΕΥΡ. εἰς τὸν θάλαμον
τῆς βασιλίσσης — Ἀλλ᾽ ἐνταῦθα μεῖνον σύ,
Λυκόρτα, μὴ ὑπάγῃς, μὴ φανῇς ἐκεῖ.
Τοὺς ἐμφυλίους σπαραγμοὺς τῆς πόλεως
ἀκόμη δὲν γνωρίζει ἡ βασίλισσα,
οὐδ᾽ ὅτ᾽ μάχην ἔνοπλος ὁ Αἴπυτος
λαβὼν αὐτὴν ἐξῆλθε κατὰ τῶν ἐχθρῶν,
οὐδ᾽ ὅτ᾽ οἱ Δωρεῖς ν᾽ ἀναγνωρίσωσι
τὸν Αἴπυτον ἀρνοῦνται βασιλέα των,
ἂν ἡ Μερόπη πρότερον δὲν φονευθῇ.
ΛΥΚ. Πλὴν τότε ἂς τὰ μάθῃ, γύναι, τὸ λοιπόν.

'Ο Αἴπυτος δὲν ἦλθεν εἰς Στενύκλαρον
διὰ νὰ κλώσῃ ἔρια, μὰ τοὺς θεούς,
καὶ νὰ ὑφάνῃ. Ἦλθε σπουδαιότερα
νὰ ἐκπληρώσῃ ἔργα καὶ καθήκοντα.
Εἰπὲ ποῦ εἶνε; Εἰς δεινὴν τὰ πράγματα
ἀκμὴν προῆλθον. Τοῦ Κρεσφόντου σήμερον
ὁ θρόνος τρέμει, εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ
ἡ Μεσσηνία ἵσταται, καὶ τὴν στιγμὴν
καθ' ἣν μ' ἀκούεις ταύτην κινδυνεύει, φεῦ!
ὄχ' ἡ Μερόπη, κινδυνεύει ἡ πατρίς.
'Ο Αἴπυτος ποῦ εἶνε;

ΕΥΡ. Μεῖνον· ἔρχεται
ἰδοὺ ἐκείνη μόνη. Πρὸς τὸν Αἴπυτον
ὑπάγεις μόνος ἔπειτα. Ἐλθὲ ἐδῶ.

[Ὑποχωροῦσιν εἰς τὰ μύχια τῆς σκηνῆς. Ἀφ' οὗ ἡ Μερόπη ἔρχεται εἰς τὴν σκηνήν, ὁ Λυκόρτας ἀπέρχεται ἐκτὸς τῶν παρασκηνίων, ὅθεν ἦλθεν αὐτή].

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ
ΕΥΡΥΜΕΔΗ καὶ ΜΕΡΟΠΗ

ΜΕΡ. Ἐκ τοῦ ἐγγὺς λειμῶνος σπεῦσον, γηραιά,
καὶ ἄνθη ῥαντισμένα μὲ τὴν πρωϊνὴν
ἀκόμη δρόσον δρέψασα προσκόμισον.

ΕΥΡ. Νὰ σ' ἐρωτήσω, ἄνασσα, ἐπίτρεψον
τί θέλεις τ' ἄνθη σήμερον;

ΜΕΡ. Ἀκήδευτος
καὶ ἄταφος ἀκόμη κεῖται κατὰ γῆς
ὁ Πολυφόντης, γύναι. Νὰ κηδεύσωμεν
καιρὸς τὸν βασιλέα

ΕΥΡ. Κρύπτει ἄνασσα,
τὴν κόνιν ἤδη πρὸ πολλοῦ τοῦ ἄνακτος
ὁ τάφος.

ΜΕΡ. Πῶς;

ΕΥΡ. Ἡμεῖς τὸν ἐκηδεύσαμεν.
ΜΕΡ. Σεῖς; Ὦ! ἰδοὺ εἷς βασιλεὺς θαπτόμενος,
χωρὶς νὰ τὸ ἀκούσῃ ὁ λαὸς αὐτοῦ,
καὶ εἷς ἀνὴρ εὐδαίμων κηδευόμενος,
χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ ἡ γυνὴ αὐτοῦ!
Καὶ ὅμως εἶχεν ἤδη λόγους ἡ γυνὴ
τοῦ Πολυφόντου νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ὁ
ἀνὴρ αὐτῆς κηδεύεται. Καὶ τίς αὐτοῦ
τὸ σῶμα ἐκ τῶν λύθρων καὶ τοῦ αἵματος
ἀπέπλυνε καθάρας; Σεῖς Ἐντάφια
λευκὰ καὶ καινουργῆ τίς τὸν ἐνέδυσε;
Σεῖς. Μ' ἄνθη καὶ στεφάνους τίς τὸν ἔρρανε;
Σεῖς. Ἀλλὰ τίς ἐθρήνει, τίς ὠδύρετο
παρὰ τὴν νεκρικήν του κλίνην: Ὦ! κανείς.
Τίς εἶχεν ὄχι τὴν ἐσθῆτα καὶ μορφήν,
ἀλλ' ἔνδον τὴν καρδίαν του πενθοῦσαν, τίς;
Κανείς. Μ' ἓν δάκρυ μόνον τίς ἐράντισε
νεκρὸν τὸν βασιλέα τῆς Μεσσήνης; Ὦ!
κανείς, κανείς! Δὲν εἶχεν ὁ ταλαίπωρος
θνητὸς αὐτὸς κανένα, ὅστις δι' αὐτὸν
ἓν μόνον δάκρυ θαλερὸν νὰ χύσῃ, ἕν.
Μίαν γυναῖκα εἶχεν, ἣν ἠγάπησε
καὶ ὑπὲρ ἧς τὰ πάντα ἐθυσίασεν,
ἀλλ' ἡ γυνή του αὕτη—Ὦ! τὰ στέρνα σου
πιέζει τόσον ἐπωδύνως, μῆτερ γῆ,
ὁ Ἄτλας ὁ βαρὺς καὶ ὑπερύψηλος,
ὅσον πιέζει τὴν ψυχήν μου τὸ βαρὺ
τῆς θλίψεώς μου καὶ τοῦ πένθους αἴσθημα;
Ἀλλ' ὄχι, Εὐρυμέδη, μ' ἀπατᾶτε σεῖς.
Ὁ βασιλεὺς ἀκόμη κεῖται ἄταφος
ἐδῶ ἀπ' ἔξω, ὅπου τὸν ἐφόνευσα,
καὶ ἡ σκιά του δι' αὐτὸ ἀπόρθμευτος
πλανᾶτ' ἐδῶ ἀκόμη εἰς τἀνάκτορα,

πανταχοῦ διώκουσά με, ὅπου εὑρεθῶ.

ΕΥΡ 'Αγαπητὴ Μερόπη, δὲν σὲ ἀπατῶ,
καὶ πίστευσόν με.

ΜΕΡ. Τρέμω! Μόναι εἴμεθα
ἐδῶ;

ΕΥΡ. Ναί, μόναι.

ΜΕΡ. Κάλεσον τὸν Αἴπυτον.

('Η Εὐρυμέδη πηγαίνει πρὸς τὴν θύραν).

'Α! φύγε ἀπ' ἐκεῖ. Θεοὶ αἰώνιοι!
ὁ βασιλεύς!

('Η Εὐρυμέδη τρέχει πρὸς τὴν Μερόπην, ἣν ὑποστηρίζει).

ΕΥΡ. Ποῦ; τίς;

ΜΕΡ. 'Εκεῖ ὁ βασιλεύς,
ὁ Πολυφόντης! Ἴδε πῶς προσήλωσε
τὸ ἄγριόν του βλέμμα κατεπάνω μου!
Ὦ! θ' ἀποθάνω, Εὐρυμέδη.

ΕΥΡ. Τίποτε,
βασίλισσα, δὲν εἶνε.

ΜΕΡ. Δὲν τὸν βλέπεις; ὤ!
ἐκεῖ, ἐκεῖ.

ΕΥΡ. Δὲν βλέπω πλάσμ' ἀπατηλὸν
τῆς πυρεσσούσης εἶνε φαντασίας σου,
Μερόπη.

ΜΕΡ. Τὸν υἱόν μου κάλεσον.

('Ακούεται σάλπιγξ)

ΕΥΡ. 'Ιδοὺ.
αὐτὸς ἐγγίζει.

ΜΕΡ. 'Αναπνέω ἔφυγε.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΥΡΥΜΕΔΗ ΜΕΡΟΠΗ ΑΙΠΥΤΟΣ καὶ ΛΥΚΟΡΤΑΣ

ΑΙΠ. Φιλτάτη μῆτερ!

ΜΕΡ. Αἴπυτέ μου, κάθισον.

ἐδῶ ἐγγύς μου. Τόσην ὥραν ἔλειπες;,
ἐν ᾧ ἡ δυστυχής σου μήτηρ, τέκνον μου,
τοῦ Πολυφόντου ἠγωνία βλέπουσα
τὸ φάσμα τὸ φρικῶδες.

ΑΙΠ Ἀναθάρρησον,
ὦ μῆτερ, βλέπουσά με, καὶ ἀπόβαλε
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σου τὴν ἀνάμνησιν
τοῦ Πολυφόντου, ἥτις μόνη τὴν σκιὰν
γεννᾷ ἐμπρός σου ταύτην.

(Ἀκούεται μακρόθεν σάλπισμα).

ΜΕΡ. Ἡ καρδία μου
ἀναθαρρεῖ ἐγγύς σου φίλτατε υἱέ.
Ἐδῶ ἐγγύς μου κάθισον.

ΑΙΠ. Δὲν δύναμαι,
φιλτάτη μῆτερ.

ΜΕΡ. Διατί:

ΑΙΠ. Δὲν δύναμαι
Ἀνάγκη νὰ ἐξέλθω.

ΜΕΡ. Ἀλλὰ τί, θεοί:
ἐδῶ τί βλέπω: Πανοπλίαν, Αἴπυτε,
φορεῖς; καὶ σύ Λυκόρτα. Ποῦ ὑπάγετε;
Σαλπίγγων ἦχον πρὸ ὀλίγου ἤκουσα.
Εἴπέτε τί συνέβη; ποῦ ὑπάγετε;
Υἱέ μου, λέγε.

ΑΙΠ. Μὴ ἐρώτα, μῆτέρ μου

ΜΕΡ. Εἰπέ μοι σύ. Λυκόρτα Γέρον, σιωπᾷς;
Κ' οἱ δύο σιωπᾶτε;

ΑΙΠ. (ὡς ἐξελευσόμενος) Χαῖρε, μῆτερ μου.

ΜΕΡ. Υἱέ μου. εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου
ἂν ἔβλεπες, ποτὲ τὸ χαῖρε τοῦτό σου
δὲν ἤθελες προφέρη Ὅταν πληρωθῇ
τῶν συμφορῶν ἡ κύλιξ. μί' ἀρκεῖ σταγὼν

διὰ νὰ ἐκχειλίσῃ. Ὦ! δὲν ἐννοεῖς
ὅτι νὰ σὲ ἀφήσῃ εἶν' ἀδύνατον
ἡ μήτηρ νὰ ἐξέλθῃς οὕτως ἔνοπλος,
ἐν ᾧ τὰ πάντα ἀγνοεῖ. Εἴπέτε μοι,
ποῦ ἔνοπλοι ἐξέρχεσθε καὶ διατί;
Ὅπως ὁ λόγος οὕτω καὶ ἡ σιωπὴ
ῥομφαία εἶνε δίστομος ἐνίοτε,
ζωὴν ἀλλὰ καὶ θάνατον πηγάζουσα.
('Ακούεται σάλπιγξ).
Καὶ πάλιν ἠχεῖ σάλπιγξ.

ΛΥΚ. Αἴπυτ, Αἴπυτε, —

ΜΕΡ. Πολέμου εἶνε, τὸ γνωρίζω, σάλπισμα,
κ' εἰς πόλεμον, τὸ βλέπω, σεῖς ἐξέρχεσθε·
Πλὴν σὺ δὲν θὰ ἐξέλθῃς, ὄχι, τέκνον μου,

ΛΥΚ. Βασίλισσα!

ΜΕΡ. Λυκόρτα, εἶν' ἀδύνατον.
Θὰ τὸν φονεύσουν· εἶνε νέος ἄπειρος,
καὶ τὴν ὁρμήν του ἔτι τὴν νεανικὴν
ὁ φρόνος καὶ ἡ πεῖρα δὲν ἐκόλασαν.

ΑΙΠ. Ὦ μῆτέρ μου!

ΛΥΚ. Ὡραῖα εἰς τὸν Αἴπυτον
τὸν Ἡρακλείδην δίδει ἡ βασίλισσα
μαθήματα.

ΜΕΡ. Λυκόρτα, ὤ! δὲν σκέπτεσαι
τὸν θρόνον τῆς Μεσσήνης, τὴν πατρίδα σου;
Μόνος ὑπάρχει Ἡρακλείδης σήμερον
ὁ Αἴπυτος, Λυκόρτα. Εἰς τὴν ἀγοράν,
οἱ βασιλεῖς δὲν καταβαίνουν, κλείονται
εἰς ἀκροπόλεις καὶ ἀνάκτορ' ἀσφαλῆ,
ὡς ὁ Κρεσφόντης, ὡς καὶ πάντες οἱ λοιποὶ
ἐποίουν Ἡρακλεῖδαι κινδυνεύοντες.
Ὁ ἰδιώτης εἶνε ῥιψοκίνδυνος,
διότι ἡ ζωή του εἶνε κτῆμά του,

ἀλλὰ τοῦ βασιλέως κτῆμα ἴδιον
δὲν εἶνε ἡ ζωή, ἀλλὰ τοῦ ἔθνους του.

ΛΥΚ. Ἐμὲ τὸν ἰδιώτην ἀλλ' ἀπαίδευτος
διδάσκει φρήν, κ' ἐδίδαξε τὸν Αἴπυτον.
Οὐτιδανὸς τὸ γένος καὶ τὸ φρόνημα,
καὶ ἂν οἱ θεοὶ ἀκόμη τὸν ἐγέννησαν,
ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος εἶνε, ἄνασσα,
εἰς τοὺς κινδύνους ὅστις τῆς πατρίδος του
δὲν κινδυνεύει πρῶτος.

ΑΙΠ. [ὡς ἐξελευσόμενος]. Χαῖρε, μῆτέρ μου.
ἐλθέ, Λυκόρτα.

ΜΕΡ. Αἴπυτέ μου τέκνον μου!
—Παιδίον, ποῦ ἀφίνεις την μητέρα σου;

ΛΥΚ. Ἡ πόλις ἔξω σείεται, βασίλισσα,
τὴν ὥραν ταύτην ὁ λαὸς φονεύεται,
καὶ ἡ πατρὶς εἰς τοῦ ἀβύσσου ἵσταται
τὸ χεῖλος

ΜΕΡ. Τί ἀκούω; Γέρον, τέκνον μου,
σᾶς ἱκετεύω, πρὸς θεῶν λαλήσατε.
Τίς τοῦ πολέμου ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἀρχὴ
τοῦ ἐμφυλίου τούτου;

ΛΥΚ. Ἡ Στενύκλαρος
εἰς δύο χωρισμένη εἶνε ἐχθρικὰ
στρατόπεδα, Μερόπη, εἰς τοὺς Δωριεῖς
καὶ εἰς τοὺς Μεσσηνίους, ὅσοι ἔλαβον
τὰ ὅπλα, ἢ ἐντεῦθεν ἐκ τοῦ ἄστεος,
ἢ συνωμόται ἐκ τῶν Μεσσηνιακῶν
χωρῶν ἐνταῦθα φθάσαντες καὶ πόλεων.
Τὴν νύκτα οὗτοι σύμπαντες κατέλαβον
τὴν ἀγορὰν μεθ' ὅπλων οἱ Μεσσήνιοι,
τὴν Μεσσηνίαν ὅλην ἀνεκήρυξαν
ἓν κράτος ἑνιαῖον καὶ ἰσόνομον
ἀπὸ τῆς Νέδας μέχρι τοῦ Ἀκρίτα, καὶ

τῆς Μεσσηνίας βασιλέα ἅπαντες
τὸν Αἴπυτον συμφώνως ἀνηγόρευσαν.
Ἀλλὰ οἱ Δωριεῖς ν' ἀναγνωρίσωσι
τὸν νέον βασιλέα δὲν ἠθέλησαν
πρὶν ἢ τοῦ Πολυφόντου ἐκδικήσωσι
τὸν φόνον. Τοῦ Κρεσφόντου, εἶπαν τὸν υἱὸν
ὡς Ἡρακλείδην καὶ ἐκεῖνοι στέργουσι
νὰ συναγορεύσουν βασιλέα των,
πλὴν τὴν Μερόπην, ὡς φονεύσασαν αὐτὴν
τὸν Πολυφόντην. ὅρκον ὤμοσαν φρικτὸν
νὰ θανατώσουν· δι' αὐτὸ ἐν ὅσῳ ζῇ
ἡ μήτηρ τοῦ Αἰπύτου. εἶν' ἀδύνατον
τῆς Μεσσηνίας βασιλέα τὸν υἱὸν
αὐτῆς ἐκεῖνοι νὰ ἀναγνωρίσωσι.

ΑΙΠ. Ναί, καὶ ἐν ὅσῳ γέρον, ζῇ ὁ Αἴπυτος,
οἱ δολοφόνοι τοῦ Κρεσφόντου κ' οἱ φονεῖς
τῶν τέκνων τῆς Μερόπης μὴ ἐλπίσωσιν
ἐκ τοῦ Αἰπύτου χάριν, ἢ διαλλαγήν.

ΛΥΚ. Τῶν Δωριέων ταύτην τὴν παράλογον
ἀπαίτησιν ὁ Αἴπυτος ἀπέκρουσεν
ὀργίλος, μετ' αὐτοῦ δὲ κ' οἱ Μεσσήνιοι.
Οἱ Δωριεῖς ἐπῆλθον τότε ἔνοπλοι
κατὰ τῶν Μεσσηνίων, κ' ἡ Στενύκλαρος
τὴν νύκτα ὅλην μέχρι ταύτης τῆς στιγμῆς
φρικώδης εἶνε ἐμφυλίου σπαραγμοῦ
σκηνή. Γινώσκεις πάντα νῦν, βασίλισσα.

ΑΙΠ. Ἐλθέ, Λυκόρτα. Σπεύσωμεν — Ὦ μῆτέρ μου,
φιλτάτη μῆτερ, χαῖρε.

ΜΕΡ. (ἔλλοφρων καὶ καθ' ἑαυτήν) Ναί, πατρίς μου, ναί,
υἱέ μου! — Καὶ σεῖς κάτω, ἔρχομαι, πρὸς σᾶς
τὸ θῦμα θέλει θῦμα, ἐξιλέωσιν!

(Γεγωνὸς πρὸς τὸν Αἴπυτον).

Υἱέ μου, χαῖρε

('Ο Αἴπυτος κινεῖται ἐξελισσόμενος):

Ὦ θεοὶ αἰώνιοι,
τοιτοτρόπως μὲ ἀποχωρίζεσαι
διὰ παντὸς υἱέ μου;

ΑΙΠ. Ὄχι, μῆτέρ μου,
διὰ παντός.

ΜΕΡ. Τίς οἶδε; Δὲν ἐξέρχεσαι
εἰς πόλεμον υἱέ μου;

ΑΙΠ. Πάλιν, μῆτέρ μου,
θὰ σ' ἴδω.

ΜΕΡ. Πάλιν θὰ μὲ ἴδῃς; — Ἴσως — Ναί.
υἱέ μου.

(Πρὸς ἑαυτήν). Ὦ! φρικώδης φοβερὰ στιγμή!

(Γεγωνὸς πρὸς τὸν Αἴπυτον)

Ὑπόθες, ὅτι ἀποχωριζόμεθα
διὰ παντὸς καὶ αἰωνίως, Αἴπυτε.
Ὑπόθες, ὅτι ἡ βαρύσταθμος αὐτὴ
στιγμὴ ἐγκλείει τὴν αἰωνιότητα
τοῦ τάφου, ὅτι δὲν θὰ σ' ἴδ' ἡ μήτηρ σου,
οὐδὲ θὰ ἴδῃς πλέον τὴν μητέρα σου.
Τίς οἶδεν;

(Καθ' ἑαυτήν) Ὄχι, ὄχι! εἶν' ἀδύνατον.
θεοί, νὰ ὑπομείνω

(Γεγωνὸς πρὸς τὸν Αἴπυτον) Αἴπυτ', Αἴπυτε!

(Ὁ Αἴπυτος ὁρμᾷ πρὸς αὐτὴν διὰ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, ἀλλ' αὕτη τῷ νεύει διὰ τῶν χειρῶν νὰ μὴ πλησιάσῃ καὶ ὁρμᾷ παραφόρως ἐκτὸς τῆς σκηνῆς)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ τῆς προλαβούσης σκηνῆς πλὴν τῆς ΜΕΡΟΠΗΣ.

ΑΙΠ. Εἰς ποῖον τρόμον τὴν καρδίαν μου, θεοί,
οἱ λόγοι τῆς μητρός μου οὗτοι ἔρριψαν

('Ηχεῖ σάλπιγξ)

ΛΥΚ. Ἐμπρός, υἱέ μου. Σὲ προσμένει ὁ λαός.

ΑΙΠ. Ὕπαγε μόνος· μετ' ὀλίγον ἔρχομαι
κ' ἐγώ, ὦ πάτερ.

ΛΥΚ. Τί ἀκούω, Αἴπυτε;
Παρῆλθον ἤδη ὧραι, ἐν ᾧ ἔχομεν
καὶ τῆς στιγμῆς ἀνάγκην. Σπεῦσον, ἄγωμεν.

ΑΙΠ. Δὲν δύναμαι τὴν ἔντρομον λακτίζουσαν
νὰ καταστείλω ἔνδοθεν καρδίαν μου.
Ἂν σὲ ἀκολουθήσω, ἡ καρδία μου
θὰ συντριβῇ ὦ πάτερ. Εἶν' ἀδύνατον
ἐνταῦθα τεθλιμμένην τὴν μητέρα μου
ν' ἀφήσω οὕτω καὶ ἀπαρηγόρητον.
Ἀνάγκη νὰ τὴν ἴδω, νὰ τὴν ἀσπασθῶ.
ἀνάγκην μίαν ἀποχωριζόμενος
γλυκεῖαν λέξιν νὰ τῇ εἴπω.

ΛΥΚ. Αἴπυτε! —
Συγχώρησέ τον κινδυνεύουσα πατρίς!
Ἀκόμ' εἶνε παιδίον.

ΑΙΠ. Γέρων, ὕπαγε,
σοὶ τὸ προστάττω. Μετὰ μίαν σύντομον
στιγμὴν ἐν μέσῳ εἶμαι τοῦ λαοῦ κ' ἐγώ.

(Ἀμφότεροι ἐξέρχονται δι' ἀντιθέτων παρασκηνίων).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΕΥΡ. Ὦ! εἴθε τὴν ἡμέραν ταύτην, ἥλιε,
ἡ Εὐρυμέδη μὴ τὸ φῶς σου ἔβλεπε,
κ' οἱ ὀφθαλμοί της εἴθε μὲ τὸν ζοφερὸν
κεκαλυμμένοι πέπλον τοῦ θανάτου νῦν,
τυφλοὶ πρὸς τῆς πατρίδος ἦσαν τὰ δεινά,
κ' ἡ τάλαινα καρδία μου ἀναίσθητος
πρὸς τῆς Μερόπης ταῦτα τὰ παθήματα.
Ὦ! ὅσοι πρὸς τοῦ θρόνου ἀτενίζουσι
τὴν λάμψιν μετὰ θάμβους, ἂν ἐγίνωσκον
πόσας καλύπτει ἡ πορφύρα συμφοράς!

θνητοί, ὀπίσω, ὅσοι πρὸς τὰς κορυφὰς
τῆς ἀνθρωπίνης δόξης ἀκατάσχετοι
ὁρμᾶτε. Νέφη κρύπτουσι τὰς κορυφὰς
ζοφώδη, καὶ τὰ νέφη φλόγας κεραυνῶν.
Ὁ ἦχος τῶν σαλπίγγων ὁ πολεμικός,
τὸν τρόμον νὰ ἐμπνέ' εἰς τὴν καρδίαν μου
κατέπαυσε.

('Ακούετε μακρόθεν θόρυβος καὶ κραυγαὶ λαοῦ. 'Εκ διαλειμμάτων ὁ θόρυβος ἀκούετε ζωηρότερον).

Ποικίλη δὲ καὶ συμμιγὴς
βοὴ ἀνθρώπων φθάνει εἰς τὰ ὦτά μου
μακρόθεν. Νῦν ἐγγίζει· νῦν ἐγγύτερον
ἀκούεται· νῦν ἔφθασεν ἐκτὸς κ' ἐγγὺς
τῶν ἀνακτόρων. Εἰς τὰ τείχη ἔφθασε
καὶ εἶναι κάτω ὁ λαός. Ὤ! εὐκρινῶς
τὰς λέξεις διακρίνω τώρα· «βασιλεῦ,
τῆς Μεσσηνίας Αἴπυτε!» κραυγάζουσι
Ποία χαρά! Ποῦ εἶνε ποῦ ἡ εὐτυχὴς
Μερόπη; Εὐρυμέδη, δράμε πρὸς αὐτήν·
καὶ παρὰ πρώτης σοῦ τὰ εὐαγγέλια
τῆς δόξης ἂς ἀκούσῃ κ' εὐτυχίας της.

('Η Εὐρυμέδη ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΙΠΥΤΟΣ καὶ ΛΥΚΟΡΓΑΣ ἐξ ἀντιθέτων παρασκηνίων.

ΑΙΠ. Ὦ, τέλος πάντων ἦλθες, πάτερ μου!
Εἰπέ μοι τί συνέβη, καὶ διάλυσον
τὴν ἔκπληξίν μου καὶ τὴν ἀπορίαν,
Οἱ Δωριεῖς εἰπὲ καὶ οἱ Μεσσήνιοι
πῶς ἀπροόπτως οὕτω διηλλάγησαν,
καὶ συμφιλιωμένη πρὸς τ' ἀνάκτορα
ἡ πόλις ὅλη τρέχει πανδημεὶ
ἀνακηρύττουσά με ἐν μιᾷ φωνῇ
τῆς Μεσσηνίας βασιλέα;

ΛΥΚ. Βασιλεῦ
τῆς Μεσσηνίας μόνον εὐαγγέλια
τὴν ὥραν ὁ πιστός θεράπων σου
ηὔχετο νὰ σοὶ φέρῃ κ' ἦτον δίκαιον.
Ἀλλ' οὕτως οἱ θεοὶ δὲν ἀπεφάσισαν,
καὶ τῶν θεῶν οἱ ἄνθρωποι τὴν θέλησιν
ὀφείλουν ἀγογγύστως ν' ἀπεκδέχωνται.

ΑΙΠ. Ἡ μήτηρ μου, ποῦ γέρον εἶν' ἡ μήτηρ μου;

ΛΥΚ. Περὶ αὐτῆς θὰ σοὶ λαλήσω, βασιλεῦ.—
Ἀπέναντι ἀλλήλων οἱ Μεσσήνιοι
κ' οἱ Δωριεῖς εἰς μάχην ἕτοιμ' ἵσταντο
κατὰ τὴν ἀγορὰν ὅτε ἡ ἄνασσα
Μερόπη συγκεκαλυμμένη ἔφθασεν,
ἡ γερουσία ὅπου συνεδρίαζε
τῶν Δωριέων. Ἔκθαμβοι οἱ Δωρεῖς
τὴν ἄγνωστον γυναῖκα εἶδον ἔμπροσθεν
αὐτῶν ἐμφανισθεῖσαν. Ἡ βασίλισσα
εἰς μάτην τοὺς προέτρεψε νὰ παύσωσι
τὴν ἀλληλοσφαγίαν καὶ νὰ σώσωσι
τὴν Μεσσηνίαν, τὴν κοινὴν πατρίδα, σὲ
τὸν Ἡρακλείδην Αἴπυτον ὡς ἄνακτα
καὶ βασιλέα συνανακηρύττοντες.
Οἱ Δωριεῖς ὀργίλοι ἀπεκρίθησαν,
ὅτι ἐν ὅσῳ ἡ Μερόπη ζῇ, αὐτοὶ
ποτὲ δὲν θὰ δεχθῶσι τὸν υἱὸν αὐτῆς
ὡς βασιλέα. Ὅταν ἡ φονεύσασα
τὸν Πολυφόντην φονευθῇ βασίλισσα,
τότε καὶ οὗτοι θέλουσι τὸν Αἴπυτον
ἀνακηρύξῃ βασιλέα. Τὴν μορφὴν
ταχέως τότ' ἐκείνη ἀπεκάλυψε,
κ', «ἐγὼ τὸν Πολυφόντην, εἶπ', ἐφόνευσα,
ἐγὼ εἶμ' ἡ Μερόπη». Ξίφη στίλβουσι
γυμνά, καὶ κατ' ἐκείνης εὐθὺς στρέφονται,

«Ἐδῶ κτυπᾶτε», εἶπε, καὶ τὸ στῆθός της
προέτειν' ἐναντίον εἰς τὰ ξίφη των.
Ἀκίνητοι καὶ σιωπῶντες ἔμειναν
ἐκεῖνοι τότε «Τρέμ' ἡ χείρ σας ἔκραξεν,
ἀλλὰ θαρρεῖτε. Εἶχεν, εἶχε, Δωριεῖς,
ὁ Αἴπυτος μητέρα, καὶ βασίλισσαν
ἡ Μεσσηνία, ἧς ἡ χεὶρ δὲν ἔτρεμεν,
ὅταν τὸ ξίφος τοῦτο εἰς τὸ στῆθος της
ὑπὲρ αὐτῶν ἐβύθισε!» — Καὶ πράγματι
γυμνὸν ἐν τάχει ξίφος, ταῦτα λέγουσα,
βυθίζει εἰς τὸ στῆθός της, κ' αἱμόφυρτος
ἀνέπεσεν ἐπάνω τοῦ ἀγκῶνός της
χαμαὶ προστηριχθεῖσα. Θάμβους δάκρυα
καὶ θαυμασμοῦ τῶν Δωριέων βρέχουσι
τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ φήμη τῆς ἡρωϊκῆς
σκορπίζεται παντοῦ ἀφοσιώσεως.
Οἱ ἀλληλομαχοῦντες εἰς τὰ θήκας των
ἐγκλείουσι τὰ ξίφη, καὶ δακρύβρεκτοι
ἀλλήλους δεξιοῦνται. Συνδιαλλαγεὶς
τῶν Μεσσηνίων καὶ τῶν Δωριέων ὁ
λαὸς τοιουτοτρόπως πρὸς τ' ἀνάκτορα
ἐνταῦθα συνοδεύει τὴν βασίλισσαν,
κ' ἐνῷ ὑπὲρ ἐκείνης χύνει θαυμασμοῦ
κ' εὐγνωμοσύνης δάκρυα ἀνευφημεῖ
ὡς βασιλέα τὸν υἱόν της Αἴπυτον,
ἵνα χαρᾶς ἐμπλήσῃ τὰς στιγμὰς αὐτῆς
τὰς τελευταίας.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Οἱ τῆς προλαβούσης σκηνῆς, **ΜΕΡΟΠΗ** *καθῃμαγμένη καὶ ἑτοιμοθανής, Δωριεῖς, Μεσσήνιοι, δορυφόροι καὶ λαός. Οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Μεσσήνιοι τάττονται ἑκάτεροι ἑκατέρωθεν τῆς σκηνῆς, ὁμοίως καὶ οἱ δορυφόροι καὶ ὁ λαός. Τὴν Μερόπην κομίσαντες στηρίζουσιν οἱ περὶ τὸν Εὐρυμίδην.*

ΑΙΠ. Ὦ θεοὶ ἀθάνατοι,
τὴν θέαν ταύτην μοὶ παρασκευάζετε;
Σβεσθῆτε, ὀφθαλμοί μου, καταπέσετε,
κατηραμένοι θόλοι τῶν Ἡρακλειδῶν,
καὶ τοῦ Κρεσφόντου τὸν υἱὸν τὸν ἄθλιον
χανοῦσα κρύψον, γῆ! — Ὦ τάλανος υἱοῦ
τάλαινα μῆτερ! — Μῆτέρ μου, τί ἔπραξας!

ΜΕΡ. (διὰ φωνῆς βαθμηδὸν ἐκλειπεύσης).
Ὀλίγας ἔτι ἔχομεν στιγμὰς υἱέ,
καὶ ἀποθνήσκω. Τῆς μητρός σου ἄκουσον
ὅσας ἀκόμη νὰ προφέρῃ δύναται
ὑστάτας λέξεις. Μή με κλαίῃς. Ἔπρεπε
νὰ ἀποθάνω. Οὕτως οἱ θεοὶ ἡμῶν
διέταξαν τὴν τύχην, ἐπειδὴ αὐτοὶ
τοιαύτην τὴν καρδίαν κατεσκεύασαν
τὴν ἀνθρωπίνην. Τοῦ μεγάλου σου πατρὸς
τὸ ἔργον ἀποθνήσκω συντελέσασα.
Οἱ Δωριεῖς ἰδοὺ καὶ οἱ Μεσσήνιοι
μιᾶς πατρίδος τέκν' ἀναγνωρίζουσι
μίαν σὲ Μεσσηνίας βασιλέα νῦν.
Νῦν ἀποθνήσκω, Μὴ δακρύῃς, τέκνον μου.
Ὦ! ἀφοῦ τόσον, τέκνον μου, σ' ἠγάπησα,
νὰ σὲ ἀφήσω ἔπειτα δὲν δύναμαι.
Ὦ! πίστευσόν με, ἡ ψυχή μου φεύγουσα
τὴν ὥραν ταύτην εἶνε, εἶνε μετὰ σοῦ!
Ὦ τέκνον . . . . ὦ υἱέ μου . . .

(Ἡ Μερόπη ἐκπνέει).

ΑΙΠ. Μῆτερ! μῆτέρ μου!

(Καταπετάννυται ἡ αὐλαία).